

Vážení přátelé,

dostáváte do rukou další číslo časopisu Ventil. Vzhledem k tomu, že přichází po prázdninách, najdete v něm informace o letních aktivitách Mladých sociálních demokratů, letním setkání či letním kempu ECOSY.

Léto je však za námi a nás čeká podzim. Podle všeho velmi horký podzim. Na obrázky se vrátily pravidelné debaty politiků, skončila okurková sezóna a politika opět plní stránky novin. Sociální demokracie po obtížném začátku roku opět zvedá hlavu a schyluje se k tvrdému souboji s ODS o budoucí směřování našeho státu. Dle mého názoru budou volby 2006 jedněmi z nejdůležitějších v novodobé historii České republiky. Je to poprvé, co konzervativní pravice zcela jasně formulovala svou vizi demontáže sociálního státu, odstranění prvků solidarity v daňové oblasti a privatizace veřejných služeb, ruku v ruce s neskrývaným euroskepticismem.

Zástupci ODS ve sdělovacích prostředcích hlásají, že zavedení rovné daně bude pro všechny občany výhodné, státní rozpočet nezkolabuje a všichni se budeme mít lépe. Operují slovenským příkladem. Zapomínají však na fakt, že právě slovenská vláda musela propad ve výběru daní z příjmu pokrýt sjednocením DPH na 19%, tj. podstatným zdražením potravin a rovněž zvýšením spotřebních daní.

V oblasti veřejných služeb nám již dnes hejtmani z ODS ukazují, co nás může čekat. Většina okresních nemocnic ve Středočeském kraji je nabízena k prodeji či k pronájmu. Je jenom otázkou času, kdy si nový vlastník vybere pouze lukrativní obory a ostatní pacienty bude odesílat do zbylých „veřejných“ nemocnic, mnohdy desítky kilometrů daleko.

Takto bychom mohli pokračovat kapitolu Modré šance po kapitole. Sociální demokracie za dobu svého vládnutí dokázala, že existuje alternativa k tomu, co nám pravice nabízí jako „spásné“ reformy. Podařilo se naší zem vyvést z ekonomické krize a nastartovat hospodářský růst. To vše bez sociálních ořesů. Na nás je, abychom naši koncepci před spoluobčany obhájili. Česká republika funguje – nenechme ODS ji znovu zničit.

Jan Hamáček

předseda Mladých sociálních demokratů

Výsměch kultuře a politice na super mejdanu

Začal školní rok a určitě by se slušelo dívat se kupředu. Přesto mi dovozte, abych se vrátil ke kulturní události ze začátku letošního léta. Touto významnou událostí byl 40. ročník Mezinárodního filmového festivalu, který se konal již tradičně začátkem července v Karlových Varech. Ve stejném období jsem se pohyboval v okolí Karlových Varů a tak jsem se několika filmových představení také zúčastnil. MFF je jistě jednou z nejvýznamnějších kulturních událostí v České republice a je sledován i zahraničními sdělovacími prostředky.

V Karlových Varech v době festivalu žijí dva naprosto odlišné, zcela jasně separované světy. Svět okolí hotelu Thermal, stanové městečko a okolí fast-foodových restaurací v centru jsou obklopeny mnoha mladými, po kultuře lačnými lidmi, kteří si týden na festivalu užívají a vrací se plni kulturních zážitků i nových přátelství. Střed města je však oproti minulým letům doslova „přetapetován“ poutači, plachtami, nejrůznějšími stany a dalšími reklamními materiály. Jistě si společnost ČEZ svou výraznou podporu MFF, který je v současnosti téměř zcela v soukromých rukách, zvyšuje renomé, ale opravdu je možné očekávat adekvátní zlepšení hospodaření polostátní společnosti masivní reklamou zaměřenou na mladé lidi?

Mezi dvěma filmy jsem se rozhodl pozvat svou dceru do cukrární Grandhotelu Pupp, který pro mě byl dosud nenaštvíveným symbolem lázeňského města. Grandhotel Pupp je však během festivalu plně zarezervován festivalem pro potřeby reklamních a dalších partnerů MFF. Překvapující je, že většina těchto společností patří či patřila státu. Opravdu soukromých společností je podstatně méně. I proto

má další zkušenost byla zdrcující. Hotel je obsazen poslanci, tajemníky ministrů, nejrůznějšími papaláši a funkcionáři téměř všech významných politických stran. V hotelové restauraci poklidně obědvá jeden z lídrů opoziční ODS obklopen lobbyisty a asistenty, na chodbě potkáte významného straníka ČSSD v sandálech. Jistě, není tak okázalý, aby ho náhodou někdo nepoznal či neoslovil. Nedaleko od tisíců mladých, kteří budou za nedlouhou „okupovat“ louku u Tachova, žijí týden všichni v dokonalé symbióze. Za peníze polostátních firem se v Puppě koná jeden velký mejdan pro všechny, kteří na pozvánku dosáhnou. Možná, že by bylo možné peníze příště využít pro pořádání legální technoparty. Vždyť jen stačí napsat na ČEZ žádost o sponzorství, neboť mejdanů, na kterých se lidé mohou potkat, není nikdy dost.

Miroslav Ch. Poche

místopředseda pro zahraničí

Více o Letním campu ECOSY 2005 najdete na stranách 8 a 9!

Čekají nás volby

Rok 2006 je rokem volebním, pro občany v Praze dokonce supervolebním. Bude to rok, ve kterém musíme dokázat sdělit občanům České republiky, co dobrého naše vládnutí v republice a na radnicích obcí přineslo. Musíme dokázat sdělit lidem naše další plány s touto zemí i s obcemi. Jedním z hlavních prvků předvolebního boje je volební kampaň. Nyní jsme my, Mladí sociální demokraté, v nejlepší pozici, v jaké jsme kdy před volbami byli: Náš předseda Jan Hamáček je členem nejvyššího volebního štábu ČSSD, naši členové zastávají funkce poslanců, starostů, zastupitelů či jiné významné posty, řada z nás bude součástí krajských volební týmů. Poprvé máme pořádnou šanci volební kampaň a strategii aktivně tvořit, ne jen lepit plakáty. Nesmíme toto promarnit.

O spolupráci s námi je veliký zájem, jak již dala jasně najevo jak Česká strana sociálně demokratická, tak i agentura, která pomáhá

ČSSD realizovat volební kampaň. Naši roli, jako organizace myšlenkově spřízněné s ČSSD, vidím v několika oblastech. První z nich je Ventil. Ten by měl být platformou, ve které zhodnotíme přínos vlády za účasti ČSSD a navrhneme v něm další směr, který vidíme pro Českou republiku. Prostor v něm by měl být dán i nečlenům naší organizace. Takto pojatý Ventil musí vycházet v co možná největším nákladu. Příklad, jak by měl vypadat, si můžeme vzít třeba u našich kolegů z Velké Británie, kteří nám přislíbili pomoc.

Další oblastí je samotná pomoc při kampani. Je třeba mít v každém kraji vlastního koordinátora kampaně. Koordinátor by měl ručit za zapojení mladých do volebních kampaní v jednotlivých krajích. V následujících měsících proběhne několik setkání s koordinátory. Hlavní náplní bude seznámení se se strategií kampaně ČSSD a příprava vlastních prvků předvolební kampaně.

Je také třeba oslovit všechny poslance a senátory za ČSSD, ministry, akademiky a jiné významné osobnosti spřízněné se sociálně demokratickým hnutím u nás, a tyto lidi poté dovést na školy, besedy, diskuse atd.

Aby vše proběhlo úspěšně, je třeba dát dohromady kvalitní tým, který bude celou kampaň mladých řídit. Tým by se neměl skládat pouze s funkcionáři MSD, ale ze schopných lidí, kteří mají zkušenosti s podobnými kampaněmi a kteří mají energii a chuť pracovat pro dobrou věc bez vidiny velké odměny. Pokud takový jste, nebo ve svém okolí někoho takového znáte, neváhejte nás kontaktovat. Aby však aktivity MSD v době před volbami měly úspěch, musíme se do práce zapojit v rámci svých možností všichni. Jen tak můžeme dokázat napomoci vyhrát ČSSD, která hájí nám blízký program. Těším se na setkání s vámi během volební kampaně.

Petr Dolínek

Po cestě si účastníci Summer Campu ECOSY prohlédli řadu zajímavých míst...

Nedbaje rad starších a zkušenějších, nejisté budoucnosti s hrozbou modré šance, rozhodli se naši bývalí zaměstnanci vedoucího sekretariátu a kamarádi (Tomáš Petříček a Lukáš Kaucký) vstoupit do stavu manželského. S politováním konstatujeme, že tímto krokem ukončili svůj bezstarostný studentský život, přesto však doufáme že jim kromě školy, rodiny a práce zbude čas i na nás, přátele z MSD. Na tomto kroku do „bezzedné propasti“ jim přejeme hodně štěstí, lásky a sociálních jistot.

Blahopřejeme novomanželům Kauckým (na snímku) a Petříčkovým (Tomáš první zleva, novomanželka fotografuje), kteří byli oddáni na počátku srpna respektive konci června.

Dvě tváře ČSSD

Je to taková podivná věc. Už dlouho mi vrtá hlavou otázka, v kterém momentu a z jakých podnětů se mění názory sociálních demokratů, ať jednotlivě, či kolektivně, že takřka jednoznačná diskuse dokáže vyústit v naprosto opačný výsledek hlasování.

Záměr předsedy ČSSD Stanislava Grosse a premiéra Jiřího Paroubka postavit do čela pražské kandidátky pro sněmovní volby 2006 místopředsedu vlády Martina Jahnna se od prvních okamžiků setkával mezi řadovými sociálními demokraty s kritikou. Oč větším překvapením bylo, že vcelku hladce prošel předsednictvem pražské krajské organizace. Přesto někteří jeho členové před jednáním krajského výkonného výboru opakovali, že nic není rozhodnuto a předpokládána tvrdá diskuse může vygenerovat úplně jiné stanovisko. Na samotné schůzi pak vskutku rušná debata proběhla. Zazněla v ní jednak interpretace, že původní verdikt předsednictva se týkal toliko „registrování kandidatury“ Martina Jahnna na lídrovské místo, jednak zásadní odsudky Jahnova nestráctví a liberálního vidění světa. Navzdory rozumným argumentům Grosse, Paroubka a několika členů KVV se jednání neslo především v duchu usnesení obvodních výborů ČSSD, které v drtivé většině podporu Martinu Jahnovi zatím nevyjádřily.

Jenže! Při hlasování se KVV za Martina Jahnna přesvědčivě postavil, když pouze čtyři lidé se zdrželi. Chtělo by se volat „Sláva!“ a rozplývat se nad racionální úvahou funkcionářů o přínosu nestráctví pro kandidátní listinu partaje, spoustu jejichž viditelných a jen zdánlivě „spolehlivých“ členů sužují nepřijemné aféry. Za důležitější ale považují, zda se Martin Jahn coby lídr ČSSD v Praze (potvrdí-li ho v prosinci krajská konference) dočká reálné podpory sociálních demokratů. Nebudou jej pouze se skřípěním zubů trpět a za zády mu spílat?

Pamatuji, jak Vladimír Špidla naordinoval v roce 2002 ČSSD novou strategii, odlišnou od dob opoziční smlouvy a opírající se o spolupráci s liberálními a křesťanskými demokraty, a vyhrál s ní - skoro až nečekaně - volby. Ve skutečnosti však Špidlovu optiku ČSSD nikdy nepřejala a dodnes řada jejích členů má za úhlavní protivníky koaliční partnery z Unie svobody, zatímco toužebně sní o silné levici, byť v objetí s antievropskou a populistickou KSČM. Špidla postupně ztrácel půdu pod nohama v poslaneckém klubu, mnoha krajích a nakonec i v ÚVV. O jeho pád se postaral muž, který ještě těsně před tím prohlásil, že neudělá nic, co by Vladimíra Špidlu mohlo zarmoutit.

Vrtkavost podpory nyní zaznamenává i Stanislav Gross. Doby, kdy si s ním kdekdo chtěl potřást pravicí, minuly. Mezi skupinu straníků právem roztrpčených nejen kauzami lepicími se Grosse, ale zejména jeho neprofesionálními reakcemi, se bystře vklínila parta těch, co jej kdysi vynášeli do nebes, avšak dnes zavětřili

změnu proudění. Na Grosse okázale plivou a směrem k Jiřímu Paroubkovi vrhají mámivé úsměvy.

Předsedu Poslanecké sněmovny Lubomíra Zaorálka nenominovala vlastní místní organizace v Ostravě-Porubě do čela severomoravské kandidátky, přestože diskuse před hlasováním prý nic podobného nenaznačovala. Nikdo jiný ostatně za lídra navržen nebyl. Kde došlo ke zkratu, můžeme jen hádat.

Vrátíme-li se zpět do Prahy, ani někdejší podpora Petry Buzkové v její domovském regionu nebyla bůhvíjaká. Příjemný zevnějšek, mediální obratnost, popularita mezi voliči? To ano, jistě. Co ale ty její nelevicové móresy a názory? Jsou ovšem chvíle, kdy je akceptováno i „nutné zlo“. Petra Buzková je naštěstí zkušenou političkou a hrdováním na svoji adresu vždy (vlastně až do sjezdu 2005) dokázala trumfnout taktickou rétorikou a strategickými spojeními.

Nabídl jsem jen pár kamínků z mozaiky. Když je poskládáme, vyjde nám rozmazaný obraz. ČSSD často vysílá vzhůru a před zraky občanů reprezentanty, kteří neztělesňují většinové mínění své strany. Zpravidla bývají konsensuálnější, volnomyšlenkářtější, prostě přijatelnější pro vnější sympatizanty. Uvnitř sebe samotné však sociální demokracie zůstává uzavřená a do značné míry konzervativní.

Na druhou stranu nelze nezmínit odpovědnost těch, co získají příležitost za ČSSD vystupovat. Jsou-li důvtipní, nepodléhají matným světům reflektorů a snaží se podněty zvenčí vnášet i do ČSSD. A aby nebyli pouze epizodou v historii sociální demokracie, musí komunikovat se spolustraníky, svoji práci vysvětlovat, obhajovat a za sebe i své postoje lobbovat. Kdo to dělá málo či špatně, nemůže se divit případné ztrátě důvěry, nebo jen obyčejnému nepochopení. Vždyť už ministři za Občanské hnutí se v prohraných volbách 1992 přesvědčili, že nestačí „jen“ poctivě a spravedlivě vládnout a očekávat, že to všichni vidí a u volebních urnách ocení.

Pokud má Martin Jahn spolu s dalšími nestraníky (jedním z nich může být např. ministr Bublán) upřímný zájem obohatit ČSSD, musí odvést kus práce nejen pro ni, ale i v ní. Jinak se může raketový start zvrtnout v dráhu rychlé a brzy hasnoucí komety.

Sociální demokracie přitom čerstvou krev potřebuje jako sůl. Právě ona může pomoci utnout život ČSSD, střídání tváří, za něž by se nemusel stydět ani Dr. Jekyll – Mr. Hyde. Dobrou zprávou je, že ČSSD si v rozhodujících okamžicích vždy počíná moudře – při výběru lídrů i v každodenním vládnutí. Smutná zpráva ale hovoří o častém neztotožňování se útroby strany s kroky nominovaných vůdců. Dokud se to nezmění, nezbude než připomínat, že strana, která není personálně a programově integrovaná a jež se nechová jako jeden provázaný organismus, je velmi snadno zranitelná.

Lukáš Jelínek

(autor je členem Komise politických analýz ČSSD)

CzechTec

Uzávěrka Ventilů je vyhlášena na den, kdy se má v České republice konat několik koncertů na téma Nechceme policejní stát. Taky ho nechci. Na této větě se jistě lze shodnout. Nejsem si však jistá, zda máme s organizátory těchto koncertů stejný názor na to, co je to právní stát, co je to policejní stát a co je anarchie. Mnohokrát jsem se účastnila projevů občanské neposlušnosti, většinou z důvodů ochrany životního prostředí či lidských práv, a budu se akcí občanské neposlušnosti účastnit vždy, když budu mít pocit, že je třeba bojovat za nějakou myšlenku touto cestou. Nepřeji si proto rozhodně policejní stát. Uvedené koncerty jsou, jak všichni víme, reakcí na zásah při shromáždění technařů. Nechci polemizovat, zda toto shromáždění má nějakou myšlenku, to mi nepřísluší. Chci se na věc podívat jako zemědělec, pořadatel mnoha akcí a máma.

Pohled zemědělce: Škoda vzniklá na těchto pozemcích je dle mých výpočtů 400.000,- Kč. Uvedu jen několik skutečností ke kalkulaci tohoto čísla. Takovéto akce zvyšují výskyt ta-semnice bezbranné na pozemcích. Každý výskyt tohoto parazita stojí zemědělce minimálně 20.000,- Kč. Zemědělec je povinen do zákonem stanovených termínů pozemky obdělávat, přestože značná část hmoty vypěstované na pozemcích je nepoužitelná. Zvířata nacházející se v okruhu stovek metrů až kilometry okolo budou mít snížené přírůstky po dobu až čtrnácti dní. O divoce žijící zvířeti, jejíž právo na slušnou existenci jsem mnohokrát hájila, se ani nebavím. Tyto ztráty nebudou postiženým zemědělským podnikatelům uhrazeny, nedovedu si představit, jak by se proti nim dalo pojistit a ptám se státní moci, jak své občany proti takovýmto ztrátám ochrání. Nemluvím už vůbec o tom, že se každý z nás jako daňový poplatník podílí na úhradě škod na veřejném majetku.

Pohled pořadatele nebudu dlouze rozebírat. Většina z nás ví, jak těžké je zajistit odpovídající hygienické, bezpečnostní a jiné podmínky pro akce několika desítek lidí. Pokud něco oficiálně pořádáte, přijde kontrola z hygieny, z finančního úřadu a často i řada dalších.

A ještě pohled mámy pětileté holčičky. Já jsem ve věku svojí dcery chodila nakupovat menší nákupy. Hrdě jsem v pěštičce svírala peníze a pospíchala jsem domů s kecupem, hlávkou zelí nebo jinou drobností, která doma chyběla. Chtěla bych žít ve společnosti, která zajistí, že moje dcera taky bude moci chodit nakupovat. Taková společnost, kde se nosí neposlouchat „policajty“, jí to nezaručí. Mimochodem třeba U Anděla před nákupním centrem se bojím kolikrát i já. Představitele státní moci musím poslechnout a pak si na něj můžu stěžovat. To je demokracie. Házet po něm lahve a břevna demokracie není.

Co říci závěrem. Myslím si, že policie se musí učit lépe komunikovat s účastníky takovýchto akcí i s veřejností jako takovou. Myslím si ale, že musí každému v tomto státě jasně sdělit, že bavit se může, ale za svoje peníze.

Tereza Vondroušová

Reforma důchodového systému:

Polská cesta

1. ledna 1999 vstoupila v platnost polská reforma důchodového pojištění a s ní i nová sociální doktrína. Její autoři, Michal Rutkowski a Marek Gór, ji označují heslem "Zabezpečení prostřednictvím rozmanitosti". Polsko se vydává novou cestou, inspirovanou myšlenkami švédské sociální doktríny. Jde o posun od sociální bezpečnosti prosté k sociální bezpečnosti různorodé a diverzifikované.

Původní systém, průběžně financovaný, dávkově definovaný a založený na mezigenerační solidaritě, byl neudržitelný. Ve svém důsledku byl nespravedlivý a finančně náročný. Reforma 1999 změnila jednopilířový systém na povinný dvoupilířový. Vedle NDC základního systému (s pomyslně definovaným příspěvkovým plánem) byla zavedena povinná účast ve druhém, fondovém pilíři. Dosáhlo se tedy vícezdrojového přístupu, po kterém volala jak Světová banka, tak i ustavující se finanční lobby v zemi. Sami obyvatelé zavedení soukromých systémů podporovali, jejich informovanost o problémech byla značná a připravený reformní koncept „Sociální zabezpečení rozmanitostí“ byl přesvědčivý. Hlavními cíli reformy je dosažení makroekonomické stability v penzijním systému, efektivita a zajištění dostatečné ochrany proti chudobě stanovením minimální dávky. Vedle toho je důraz kladen na motivaci obyvatel k delší ekonomické aktivitě.

První pilíř systému

Základní průběžně financovaný první pilíř je založen na vedení pomyslného osobního účtu v příspěvkově určeném režimu. Pojištěné osoby a plátcí pojistného jsou povinni platit pojistné do průběžně financovaného základního důchodového systému a toto pojistné je zaznamenáváno na osobních účtech pojištěnců.

Avšak peníze jsou ihned použity na vyplacení stávajících důchodů a budoucím důchodcům budou důchody vypočteny z účetního salda na jejich osobním účtu. Zaplacené pojistné je indexováno. Starobní důchod se vypočte tak, že pomyslný nashromážděný kapitál se rozdělí podle délky očekávaného dožití v okamžiku odchodu do důchodu, což motivuje zdravé jedince, aby dobrovolně prodloužili svůj pracovní věk a získali vyšší důchod.

Druhý pilíř systému

Architektura druhého pilíře je postavena na inspiraci argentinské úpravy. Devět procent celkového pojistného bude povinně investováno do penzijního fondu podle výběru pojištěné osoby. Přitom budou platit tato pravidla:

- Úplné, jak právní, tak i správní odlučení prostředků spravovaných všeobecnou společností pro penzijní fondy prvního pilíře od depozitářů prostředků penzijních fondů druhého pilíře;
- diverzifikace investičního portfolia penzijního fondu s mezinárodně uznávanými omezeními pro rizikové investice;
- minimální úroková míra pro prostředky investované penzijními fondy – míra návratnosti investic každého fondu se nebude podstatně lišit od průměrné míry návratnosti všech penzijních fondů; tak bude poskytnuta minimální garance bezpečnosti;
- monitorování státního dozoru;
- penzijní fondy musí poskytovat všem členům pravidelné informace.

Třetí pilíř systému

Vedle toho budou nadále působit dosavadní standardní formy doplňkového připojištění, jako jsou životní pojistky, skupinové důchodo-

vé připojištění, podílové investiční fondy atd. Přístupy k úpravě třetího pilíře byly a jsou v Polsku inspirovány anglosaskou praxí. Zaměstnavatelé a zaměstnanci budou mít možnost zvolit některou z forem dobrovolného skupinového zabezpečení:

- skupinové pojistky pro zaměstnance u komerčních pojišťoven;
- placení pojistného za zaměstnance do vzájemných pojistných společností;
- placení pojistného za zaměstnance do zaměstnaneckých připojišťovacích fondů;
- placení pojistného do otevřených investičních fondů.

Přechodná opatření

Populace byla rozdělena do tří skupin podle věku:

- do 30 let – nový režim platí pro všechny bez výjimky
- 31-50 let – osoby se mohly rozhodnout, do kterého systému půjdou, zda zůstanou v průběžném financování či přejdou na nový režim
- starší 50-ti let – zůstali v původním systému, protože by neměli dostatek času si naspořit Každému občanovi, který přešel na nový režim, se za léta zaměstnání a zaplaceného pojistného podle předchozího systému vytvoří na jeho pomyslném účtu v pilíři NDC fiktivní částka, která mu nahradí peníze ztracené tím, že přešel.

Financování reformy

Vláda se tehdy rozhodla, že počáteční deficit vyrovná příjmy z privatizace a nikoliv dalším zadlužením.

Skladba příjmů penzijního systému

Do systému se odvádí 19,52% úhrnu mezd a z toho 11,22% jde do pilíře NDC a zbylých 7,3% do druhého pilíře. Zbývající jedno procento proudí do Demografického rezervního fondu. Postupem času bude však snaha o větší účast druhého pilíře.

Hodnocení úspěšnosti

Reforma mohla mít širokou podporu, protože úzce spojovala placené pojistné s výší dávek tak, že dávky zrcadlily celoživotní příspěvky, zvýšila úlohu soukromého sektoru v důchodovém zabezpečení na úkor neschopné veřejné správy, zdůrazňovala spíše diverzifikaci rizik a vláda si uvědomila, že reforma musí být svěřena zmocněnci, který je nezávislý na kterémkoliv ministerstvu či politické straně. Proto jmenovala vládním zmocněncem osobu požívající obecné vážnosti a zřídila úřad zmocněnce, který byl mimo politické vlivy a správní struktury a měl úplnou volnost jednání.

Jan „Cigi“ Cihlár

Desatero proti převodu nemocnic na a. s.

1) Základním problémem je už základní definice obchodní společnosti: ta je zakládána za účelem dosažení zisku, tedy minimalizace nákladů činnosti a maximalizace výnosů. Z této korektní interpretace tedy jasně vyplývá, že účelem akciové společnosti je dosahovat zisk a nikoliv uspokojovat veřejný zájem a poskytovat veřejnou službu, tedy kvalitní a dostupnou zdravotní péči. Účel obchodní společnosti je tak v přímém rozporu se smyslem definice veřejného statku a jeho rozdělování, kde jsou principy postaveny nikoliv na principech výhradně ekonomických – záchrana lidského života není v žádném případě ekonomickou kategorií. Obecně lze na základě renomovaných podkladů doložit, že poskytování zdravotní péče v obchodních společnostech, možná s výjimkou vysoce specializovaných pracovišť, vede spíše ke zhoršení parametrů.

2) Obchodní společnost - a. s. – musí vytvářet zisk. Při současném způsobu financování zdravotnictví to půjde velmi složitě zvyšováním výnosů, zbývá tedy pouze redukce nákladů. Velmi pravděpodobně bude taková redukce nikoliv rozumná a hospodárná (kterou lze ostatně bez problémů realizovat i v příspěvkových nebo neziskových organizacích), ale maximalizující zisk, tedy v tomto případě redukce na úkor pacientů a klientů. Pokud je příčinou špatný stav systému, tedy plateb za poskytnutou péči, jak ODS tvrdí, pak nemůže změna právní formy pomoci k její prosperitě jinak, než redukcí nákladů na poskytovanou péči, a to na úkor pacienta nebo zvýšením spoluúčasti pacientů. Ostatně na příkladu hospodaření některých příspěvkových organizací lze dokázat, že je lze vést racionálně a ekonomicky efektivně.

3) Je nutné si uvědomit, že balík peněz určených na financování zdravotnictví se nijak radikálně nezmění a že z pohledu podílu na trhu jde o nové rozdělení stejného „koláče“. Je otázkou, na úkor koho chtějí nově vzniklé obchodní společnosti získat větší podíl na trhu a tudíž i větší podíl na rozdělovaných platbách. To bude vytvářet postupně tlak na ostatní nemocnice, na které má kraj vliv, aby přerozdělovaly poskytování služeb ve prospěch nemocnic tzv. oblastních, a tak se vytvoří prostor pro postupné konstatování jejich nadbytečnosti v systému a dojde k redukci a omezení sítě zdravotnických zařízení.

4) Chybí základní odpověď na otázku: za jakých podmínek bude obchodním společností pronajat majetek současných příspěvkových organizací; jaká práva a povinnosti na tyto organizace budou přeneseny;

ny; jak budou ošetřena práva zaměstnanců atd. Bude znovu nastolen model symbolického nájmu jako je tomu u ON Příbram a. s.?

5) V podstatě se dá říci, že hlavním důvodem pro zřízení obchodní společnosti je skutečnost, že tyto nebudou muset platit lékařům podle tarifu, ale na základě smluvních mezd a kraj jako zřizovatel nebude ručit za závazky společnosti. Oba předpoklady jsou ve svých důsledcích více než iluzorní. Jaká bude motivace lékařů pracovat v organizacích, které jim negarantují vyšší příjmy srovnatelnou se „státním sektorem“, a z jakých zdrojů bude realizována mzdová konkurenceschopnost v akciových společnostech při omezených platbách ze systému zdravotního pojištění – na úkor nákladů na pacienty? Pokud se týká motivačního principu, ten je možné pomocí fondu odměn bez problémů realizovat i v příspěvkových organizacích. V konečném důsledku je velmi pravděpodobný odchod kvalitních doktorů „za lepším“ a zhoršení služeb poskytovaných pacientům. Pokud si tuto otázku mezd odbory pohlídají při přechodu na obchodní společnosti, a to je velmi pravděpodobné, tak dojde zřejmě pouze k cestování současných pracovních smluv a tento argument ve prospěch obchodních společností se tak v podstatě velmi relativizuje.

6) Pokud se týká případného „neručení“ kraje za závazky akciových společností zřízených krajem, je to opět velmi iluzorní teze, která nevnímá politickou realitu. Z čistě právního hlediska je to sice pravda, ale z hlediska politické odpovědnosti kraje je to iluzorní, nedovedu si představit konkurz na akciovou společnost zřízenou krajem, která navíc poskytuje zdravotnické služby, tedy veřejný statek s širokým spektrem konzumentů. Buď se kraj přihlásí ke své odpovědnosti

za a. s. a doplní chybějící kapitál nebo cash-flow, pak ovšem transformace na obchodní společnost ztrácí smysl, případně se zaručí za poskytnutý úvěr nebo bude muset hledat strategického investora, což znamená v podstatě plíživou privatizaci veřejných služeb a vyvedení majetku kraje z pod kontroly zastupitelstva.

7) Pokud se týká daňových aspektů a výhodnosti obchodních společností, opět jde o iluzi. Obchodní společnost je nucena splácet úvěry (obecně cizí zdroje) z vytvořeného čistého zisku, jinak „projíždá“ svoji majetkovou podstatu. Odpisy jsou účetní kategorií, která ukazuje míru reprodukce investičního majetku do nákladů firmy a i akciová společnost může své odpisy „projít“ a omezit tak svůj investiční rozvoj. Navíc z každé koruny vytvořeného zisku je a. s. nucena odvést daň ze zisku, než tyto peníze dále použije, a to na rozdíl příspěvkové nebo neziskové organizace.

8) Obecně nelze předpokládat, že náklady na transformaci příspěvkových organizací na obchodní společnosti budou pouze 2 mil. Kč na základní jmění a 200 tis. Kč na administrativní náklady.

9) Forma obchodní společnosti není běžnou formou poskytování zdravotní péče nikde na světě včetně USA. Převažující formou jsou neziskové organizace, veřejně prospěšné společnosti, municipalitní a spolkové nadace, jejichž principy jsou mnohem blíže konceptu příspěvkových organizací než organizací obchodních. Naopak vstup obchodních společností do systémů veřejného zdravotního pojištění je téměř ve všech evropských zemích velmi přísně regulován.

10) ODS si od vytvoření obchodních společností, tedy pouze změny institucionální, slibuje zlepšení hospodaření, zlepšení efektivity a vytvoření zisku. Na místě je otázka, proč tato snaha není realizovatelná v současných podmínkách u příspěvkových organizací? Rada kraje má dnes všechny kompetence k jejich rychlému a operativnímu řízení. Vytvořením obchodních společností se způsob řízení nestane lehčím, naopak kompetence rady budou ve srovnání s příspěvkovou společností více omezeny. Samotným faktem zřízení obchodní společnosti, navíc ve většině případů se stejným managementem, který je v příspěvkových organizacích už v této době, nedojde přece automaticky ke zlepšení hospodaření a úspoře nákladů, protože pokud je management schopný, měl by svoji schopnost prokázat už při zlepšení hospodaření za současných podmínek.

Jan „Cigi“ Cihlár

O stárnutí, migréně z migrace a velké šanci, kterou by byl hřích nevyužít

Byl to ještě kabinet předminulého premiéra Miloše Zemana, který přišel se zajímavým projektem, jak částečně zmírnit stárnutí české populace. Podstatou celého projektu bylo ve zkratce lákat mladé, perspektivní, vzdělané jedince s rodinami do České republiky s příslibem rychlého vyřízení trvalého pobytu. V celém projektu se výrazně angažoval dnes již bývalý premiér Vladimír Špidla a nutno podotknout, že inspiraci se mu stal jeden z nejlépe zpracovaných imigračních systémů vůbec: systém kanadský. Ten pružně reaguje na potřeby trhu tím, že u uchazečů bodově ohodnocuje jejich znalost cizích jazyků, nejvyšší dokončené vzdělání, „perspektivní“ věk či počet dětí. Pokud uchazeč dosáhne stanoveného minima, získá vízum i bez předem zajištěné práce. Pakliže je nositelem Nobelovy ceny, nemusí stanovenou proceduru absolvovat vůbec. I tací lidé totiž míří do Kanady. Kanadské zkušenosti přitom jasně potvrdily, že se tento bodovací klíč osvědčil a vybraná skupina s požadovaným „minimem“ bodů byla úspěšná při hledání zaměstnání, rychle se včlenila do kanadské společnosti a stala se pro ní tudíž i přínosem.

Pro nás z toho vyplývá především to, že jasně stanovené podmínky tuto „řízenou migraci“ z kvalitní a zefektivní a položí ji na pevné základy, čímž se též výrazně zúží prostor pro případnou korupci. Inu, tam kde litera zákona, vyhlášky či nařízení hovoří jasným jazykem, korupci se (doufejme) nedaří. Cílem vládní strategie výběru cizinců byl zpočátku příliv několika tisícovek zahraničních pracovníků ročně. Konkrétní počty měly být stanoveny kvótou a jako nevhodnější kandidáty tehdejší ministr Špidla označil Ukrajince. Důvody této bohužel činnosti byly zřejmé s velkým lidem. Především snaha alespoň částečně zmírnit (o zastavení neuvažovali ani chorobní optimisté) zhoršující se demografickou situaci, konkrétně stárnutí populace. Vždyť průměrný počet 1,2 dítěte na matku má vést i podle těch nejmírnějších (!) prognóz k poklesu naší populace o 2 miliony obyvatel (20% populace!) v průběhu příštích 50 let. A to, že velkou část z tohoto redukovaného počtu budou tvořit lidé v postproduktivním věku, silné populační ročníky 70. let, tzv. „Husákovy děti“, tedy právě my, je nabitelní!!! A o tom, jak nepřiměřenou zátěž to bude znamenat pro penzijní systém a co s tím, si, tuším, lámou hlavu i ještě nenarozené děti, které to začnou vytkat svým rodičům hned po tom, co je naučí mluvit. Vždyť v roce 2030 by podle demografů mělo na českém trhu práce chybět zhruba půl milionu lidí v produktivním věku. Demografové si také

dali práci a spočítali, že alespoň pro udržení současného početního stavu by se muselo v průběhu dalších 30 let k nám do země přistěhovat nejméně osmnáct tisíc lidí ročně. Dalším rýsujiícím se problémem je nedostatek kvalifikovaných lidí, který brání rozvoji některých specifických odvětví, kde jsou kladeny vysoké nároky na vzdělanou a kvalifikovanou pracovní sílu, jako např. strojírenství, biotechnologie či informační technologie. Na tento nedostatek začínají upozorňovat též zahraniční investoři, kteří přicházejí s cílem investovat v těchto lukrativních oborech. Tento nedostatek prohlubují i naši odborníci, kteří odcházejí na Západ, kde mohou vykonávat srovnatelnou práci za nesrovnatelně lepší finanční ohodnocení. Potěšující je tedy fakt, že i Česká republika (jako první postkomunistický stát) přistoupila na stejnou hru, kde vítězství v konkurenci s dalšími státy zaručí též větší počet „ulovených mozků“ z okolních států. Navíc „ulovený“ vědec, doktor nebo programátor je člověk, jehož vysoké vzdělání a odbornost nestála českého daňového poplatníka ani korunu a navíc může ze svých daní začít peníze do státní kasy okamžitě odvádět! Ber kde ber; odborník je zkrátka odborník a místa je tu pro všechny vzdělané a práce se nešitící osoby dost. A bude ještě více!

Zlom nastal v červenci roku 2003, kdy Ministerstvo práce a sociálních věcí vypustilo první zkušební balónek: takzvaný Aktivní výběr kvalifikovaných zahraničních pracovníků. V první fázi se tento projekt omezil pouze na zájemce ze tří zemí: Bulharska, Chorvatska a Kazachstánu. Autoři celého projektu vysvětlovali, že počet zájemců z těchto zemí (včetně těch, kteří již na našem území pobývají) je relativně nízký, a proto se dá jejich zájem technicky zvládnout. Inu, ministerstvo vstupovala na neznámou půdu, takže obavy z případných komplikací a těžkostí jsou pochopitelné. Z výběru zemí pro první testovací „vlastovky“ tak vypadly např. Ukrajina či Vietnam, kde panovala obava, že by očekávaný vysoký počet zájemců zcela zahltil úředníky, kteří by měli daný projekt na starosti. Též státy jako Slovensko či Polsko z uvažovaného seznamu zemí vypadly, protože jejím obyvatelům, jako členům členských zemí EU již nic nebrání v tom, aby zde našli své uplatnění. Seznam se má ale průběžně doplňovat o další země jako Rusko, Ukrajinu, Vietnam či Angolu. Výhledově by pak měl platit pro všechny země bez výjimky.

Samotné podmínky, které musí případný zájemce splnit, jsou však zatím až neuvěřitelně přísné. Vždyť po dotyčném jedinci se vyžaduje, aby si u nás sám našel místo,

opatřil si povolení k práci a pobytu a navíc musí mít alespoň středoškolské vzdělání. Dodatečná bonifikace se pak získává za již vyjmenované skutečnosti: např. za rodinu s dětmi, vysokoškolský titul, jazykovou výbavu či předchozí zkušenosti s životem v České republice. Za věk nad 35 let se naopak část bodů strhává. Není tedy divu, že nabídky zatím využilo jen pár stovek příslušníků uvedených zemí. V drtivě většině se přihlásili ti, co zde již nějakou dobu žili a pracovali. Lákala je především možnost získat zde trvalý pobyt ve zkrácené lhůtě dvou a půl let nejenom pro sebe, ale i pro členy své rodiny. Záměrem též je, aby se program vztahoval i na cizince, kteří zde studují. Ti by se pak do projektu mohli přihlásit po ukončení studia, aniž by měli zajištěno zaměstnání. Že je Česká republika vůči cizincům relativně přátelskou zemí dosvědčuje i to, že zde tvoří již 2,5% populace, jinými slovy skoro 250 000 našich spoluobčanů pochází z jiné země než je ta naše. To je suverénně nejvyšší číslo ze všech nových členských států EU a v tomto ohledu za sebou necháváme například i Finsko.

Když se Rudolf Krautschneider před třemi lety v časopisu Vesmír zamýšlel nad tématem migrace, psal „Někde je lidí moc a někde zase málo, což je důvod vydat se na pochod. Někde pronásledují vás a jinde zase vy někoho, což je důvod vydat se na pochod. Někde jsou lidé moc bohatí a jinde moc chudí, což je důvod vydat se na pochod. A tak se od věků miliony lidí přesouvají světem legálně i ilegálně, přes přírodní i umělé hranice států, sem a tam. A tak když teď v Čechách nakoupíte levně u vietnamského stánku, polský inženýr navrhne stavbu mostu přes Vltavu, mongolský léčítel vám vyléčí nevyléčitelné bolesti zad, vypijete sáček čaje v čínské čajovně, na Václavském náměstí vám indický mudrc odhalí smysl života, ničemu se nedivte. Kdyby se vám to náhodou nelíbilo, pak mi věřte, že to vše je normální. Snažte se nemít migrénu z migrace.“

Po 40 letech umělé izolovanosti se tak začínáme otevírat světu a zjišťujeme, že tu, v útulném středu Evropy, žijí spolu s námi i asijská obchodníci, slovenské zdravotní sestry a lékaři, arabští inženýři, američtí učitelé angličtiny, ukrajinští dělníci či italská majitelé pizzerií. Většina nás si na ně zvykla rychle a docela ráda. Pár lidí sice ještě „brblá“, ale i oni si dají říct, až první český atlet původem z Etiopie či Ghany vybojuje některou z medailí na Olympijských hrách či mistrovství světa. I toho se totiž jednou dočkáme a nebude to dlouho trvat.

Jakub Štědroň

Neumí Tlustý počítat nebo vědomě lže?

Předseda poslaneckého klubu ODS Vlastimil Tlustý uvedl v neděli 4. září v diskusním pořadu České televize Otázky Václava Moravce, že ze současného zdražení benzínu zhruba o 3 Kč na litr (jak se cena bude vyvíjet dále mi není známo, toto je stav platný v okamžiku nedělní diskuse) získá státní rozpočet navíc z každého prodaného litru 2 Kč na daních. Proto prý bude ODS ve sněmovně navrhopvat snížení spotřební daně u benzínu a nafty právě o zmíněné 2 Kč na litr.

V této souvislosti je nejprve třeba uvést na pravou míru, jak to s těmi daněmi u benzínu a nafty doopravdy je. Na každý litr pohonných hmot je uvalena spotřební daň a daň z přidané hodnoty (DPH). Konečná cena jednoho litru se spočítá tak, že k jeho ceně bez zdanění se nejprve přičte spotřební daň, která je na litr pevně dána určitou částkou a vůbec tedy nesouvisí s cenou před zdaněním (pokud by spotřební daň byla například 10 Kč za litr, tak i při rostoucí ceně benzínu před zdaněním zůstává spotřební daň stále na konstantní výši 10 Kč za litr), a poté se k ceně zahrnující spotřební daň přičte DPH ve výši 19 procent. Provedeme-li zmíněnou

kalkulaci, znamená to, že při zvýšení ceny za jeden litr o 3 Kč připadá 2,52 Kč na zvýšení ceny jednoho litru před zdaněním a na DPH státní vybere o 0,48 Kč na litr navíc.

Státní rozpočet tedy nezíská navíc z každého prodaného litru 2 Kč na daních, jak tvrdí pan Tlustý, ale částku více než čtyřikrát nižší. Vezmeme-li navíc v úvahu zákonitosti trhu, totiž že při dlouhodobě vyšší ceně produktu se po něm sníží poptávka, výnos pro státní rozpočet je téměř nulový. Zatím (krátkodobě) je sice poptávka po benzínu dokonce vyšší, ale to je způsobeno mediální prezentací dalšího očekávaného růstu cen.

Nevím, zdali se cena benzínu vrátí pod 30 Kč za litr. Podle toho, že cena ropných produktů se zvýšila po nenadálých událostech (hurikán v Mexickém zálivu a útok na ropovod v Iráku), usuzuji, že ano. Proto považuji za naprosto nekoncepční a populistické snižovat nyní spotřební daně na pohonné hmoty. Z krátkodobého hlediska kvůli pravděpodobně dočasnému výkyvu v ceně ropy. Z dlouhodobého hlediska pak proto, že je dle mého názoru třeba řešit příčiny, nikoliv následky. Příčinou dlouhodobého růstu cen ropy na světových trzích je stále rostoucí

poptávka a naše obrovská závislost na ropných produktech. Ekonomika naší civilizace je na ropě téměř existenčně závislá. To není dobrá vyhlídka do budoucnosti, nejen kvůli ztenčujícím se zásobám „černého zlata“, ale také z environmentálního hlediska (spalování fosilních paliv je příčinou skleníkového efektu, který způsobuje globální oteplování planety).

Proto bych byl mnohem raději, kdyby se případné peníze, vybrané navíc na daních v důsledku vyšších cen pohonných hmot, investovaly do výzkumu vodíkového pohonu motorových vozidel, řízené jaderné fúze, alternativních zdrojů energie a na rozvoj železniční dopravy.

Snižování spotřebních daní na pohonné hmoty podstatu problému neřeší, jeho řešení pouze nebezpečně oddaluje (cena benzínu by se kvůli dlouhodobému trendu růstu cen ropy stejně opět zvýšila), což by se nám všem v budoucnu mohlo velmi vymstít.

Věřím, že ČSSD nebude narozdíl od pana Tlustého, který navíc neumí počítat nebo vědomě lže, hrát tuto populistickou hru a vezme při tom v úvahu i výše zmíněné aspekty.

Jan Pšíkal

Úvaha nad „Zemí na misce vah“

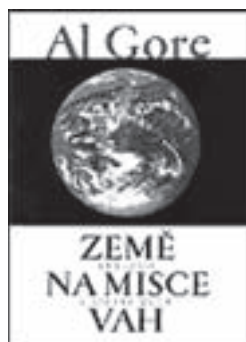
Kniha Země na misce vah od Al Gorea, bývalého viceprezidenta Spojených států amerických a kandidáta na prezidentský úřad v roce 2000, mi opět připomněla několik otázek, které jsem si již mnohokrát položil. Ostatně, jak jsem zjistil, tyto otázky si nepokládám sám, ale i mnoho mých vrstevníků. A objevují se i v knihách mnoha intelektuálů (v tomto směru doporučuji například filozofa Erazima Koháka).

Čím dál více mám pocit, že na stále propagované snaze dosáhnout co nejvyššího ekonomického růstu není něco v pořádku. Jako kdybychom se při našem rozhodování měli řídit pouze jediným číslem – růstem HDP.

Je třeba udělat tohle a tohle, a když to tak uděláme, bude ráj, jinak peklo, snaží se nás přesvědčit mnozí ekonomičtí „odborníci“ z neoliberálních kruhů. Nehledě na to, že se toto „odborníci“ i ve svých „zaručeně správných“ odhadech již tolikrát mylili, je opravdu vyšší procento růstu HDP to, co dělá člověka šťastným? Znamená snad vyšší procento růstu HDP to, že my i budoucí generace se budeme „mít lépe“? A co to vůbec znamená „mít se lépe“?

Domnívám se, že naše přehnaná orientace na míru ekonomického růstu má svá úskalí

a nebezpečí. To je ostatně popsáno v Goreově knize. HDP například nezahrnuje devastaci životního prostředí a produkci stále většího množství odpadů. Mnoho ekonomů vychází z chybné představy, že přírodní zdroje jsou neomezené

a příroda snese neomezené množství toxických odpadů a neomezené množství emisí. Můžeme prý stále více produkovat, spotřebovat a zanechávat více a více odpadů. Opravdu to takhle jde do nekonečna?

Nejde, alespoň ne tak jako doposud. V oblasti ochrany životního prostředí byly sice zaznamenány pokroky (zejména v zemích Evropské unie), ale stále se pohybujeme vysoko nad hranici dlouhodobé udržitelnosti. Objevují se nová občanská sdružení a v nich lidé, kteří si tento problém stále více uvědomují.

Navíc ukazatel růstu HDP je ošidný jako každá statistická veličina. Vyšší hospodářský růst nutně neznamená, že si většina společnosti ekonomicky polepšila. Často je nám již výše zmíněnými „odborníky“ předkládáno za vzor Slovensko se svým o jedno procento vyšším hospodářským růstem, kterého bylo dosaženo za pravcové vlády Mikuláše Dzurindy. Současně nám však jakoby schválně zatajují, že mnoho lidí si na Slovensku nepolepšilo, spíše naopak.

To je statistika. Deset procent populace si polepší více než trojnásobně, zbylých devadesát procent si o třetinu pohorší, celkově jsou však na tom v průměru všichni „lépe“. Navíc, kdybych tímto způsobem srovnával různé země, v komunistické Číně je růst HDP téměř dvouciferný. Proč nám tedy tyto „odborníci“ doporučují recepty modrých strak a ne například komunistů? S čísly se dá šermovat různě – některá zdůraznit, jiná zatajit.

V žádném případě Čínu nepokládám za vzor. Ekologické škody, které tam komunistická diktatura napáchala, jsou děsivé. Totalitní praktiky v oblasti lidských práv jsou také naprosto nepřijatelné. Z tohoto příkladu je však vidět, jak zavádějící je údaj o růstu HDP. Tento údaj prostě nezahrnuje udržitelnost rozvoje, životní prostředí, lidská práva ani sociální aspekty. Vždyť nástup fašismu a následně komunismu byl způsoben především chudobou mnoha lidí, kterým se nedostávalo pohodí. Tito lidé pak snadno propadli zhoubné ideologii. Ti, kteří dnes hlásají, že jsou antikomunisté, by si měli uvědomit, že ideologie komunismu jako třídního boje se může prosadit pouze jako možný následek realizace asociálního programu modré šance, nikoliv věcnou spoluprací ČSSD a KSČM (například při prosazování obecného referenda, které má za cíl posílit přímou demokracii a občanskou společnost).

Jan Pšíkal

Summer camp ECOSY

aneb to nejlepší z cestovních zpráv

Každoroční setkání mladých evropských socialistů, známé jako letní kemp ECOSY, se letos konalo ve dnech 26. 7. až 1. 8. v portugalském letovisku Figueira da Foz. Letošního ročníku se zúčastnilo 1500 mladých lidí ze všech koutů Evropy. MSD reprezentovala delegace ve složení: Jan „Cigi“ Cihlář, Petr Dolínek, Jan Pšikal, Marek Německý, Václav Klusák, Kateřina Peštová, Josefina Nebeská, Seija a Aneta Čechová a celou delegaci vedl „velký náčelník“ Jan Hamáček.

Na cestu dlouhou 8.200 km se mladí dobrodruzi vydali tranzitem. „Celkově byla cesta velice příjemná a to i díky mužské části delegace, která ženy nechala galantně spát v autě a sama si ustlala venku ve spacácích, což díky občasnému dešti, krvežíznivým komárům či neodbytným mouchám patrně nebylo příliš pohodlné,“ uvedla Aneta Čechová, která by tímto všem gentlemanům ráda poděkovala.

Summer Camp ECOSY je o přátelství, toleranci, vzájemné výměně názorů a také například o výměně zkušeností a nápadů při volebních kampaních, což je pro nás téma docela aktuální. Během akce probíhají diskusní semináře na nejrůznější témata. Každý z našich účastníků se několika těchto seminářů zúčastnil.

„Zúčastnil jsem se seminářů na témata trvale udržitelný rozvoj, sociálnědemokratické hnutí v globalizovaném světě, registrované partnerství gayů a lesbiček, energetická koncepce, právo ženy na rozhodnutí o ukončení těhotenství. Během jedné z diskusí jsem se dostal s německými zástupci do sporu o energetické koncepci v otázce využití jaderné energetiky. Zatímco němečtí mladí sociální demokraté prosazují postupné ukončení výroby elektrické energie v jaderných elektrárnách a jejich nahrazení jinými zdroji energie, já jsem společně s kolegou z Finska zastával názor, že vzhledem k současné úrovni efektivity a dostupnosti alternativních zdrojů energie a nutnosti omezení vypouštění skleníkových plynů do atmosféry je jaderná energetika jediným možným východiskem pro nadcházející stáletí. Přitom je samozřejmě třeba podporovat alternativní zdroje a energetické úspory, ale není reálné pokrýt alternativními zdroji výrobu veškeré elektrické energie,“ svěřil nám své dojmy Jan Pšikal.

Marek Německý považuje za velmi zajímavou diskusi k problematice veřejných služeb. „Na semináři vystupovali Simone Burger, Pedro Adao e Silva a Pierre Pontet. Zatímco příspěvek Pedra Adao e Silva měl silně ideologický charakter, příspěvek Pierra Pontet z MJS France byl věcný a velmi zajímavý a to navzdory jeho radikálně socialistickým hodnotovým východiskům. V debatě byla dále kritizována Bolkensteinova direktiva, podle které se služby poskytované na území jednoho státu cizí firmou řídí zákony mateřského státu této firmy. Dobrý dojem z debaty byl poněkud pokazen agresivním vystupováním Simone Burger vůči makedonskému delegátovi, který vyjádřil názor, že stanoviště některých přednášejících jsou bližší pozicím komunistické strany než sociální demokracie.“

Za nejpřínosnější však Marek pokládá seminář věnovaný roli sociální demokracie v globalizovaném světě: „Švédský zástupce shnul následující teze: 1. sociální demokracie musí vědět, co udělá, když vyhraje volby; 2. musí se vůči někomu jasně vymezit; 3. musí se orientovat na dobytí středového prostoru [catch all strategy]. Dále upozornil na skutečnost, že politická strana není intelektuální diskusní klub, ale instituce sloužící k získání a výkonu moci. Jeho názor byl ostře kritizován vedoucím francouzské delegace Le Bonem, který nadřazoval ideovou čistotu socialistického hnutí volebnímu úspěchu. Prioritou není vyhrát volby, ale uchovat socialistický [to je radikálně socialistický] charakter hnutí. Naznačil také jisté obavy, že ostatním nejde o radikální změnu společnosti k socialismu, ale on se rozhodně nespokojí s nějakou verzí sociálního státu v rámci kapitalismu a bude usilovat o socialistickou transformaci společnosti.“

Další ze zajímavých diskusí se týkala práva žen na rozhodnutí o ukončení těhotenství, kde k problému vystoupily také aktivistky z hnutí Women on Waves. Toto občanské hnutí prosazuje legalizaci potratů v zemích, kde je to zakázáno. V Evropě jde například o Polsko, Irsko a Portugalsko. Women on Waves vlastní loď, která se vydává do přístavů v těchto zemích a nabízí ženám možnost volby, stačí pouze bezplatně vstoupit na její palubu. Jistě si ještě vzpomenete na reportáže ve zpravodajství České televize o tom, jaké vášně vyvolalo zakotvení této lodi v jednom polském přístavu. Přitom je prokázáno, že v zemích, kde je umělé ukončení těhotenství zakázáno a kriminalizováno, je počet potratů (nelegálních) dokonce vyšší než v zemích, kde je vše legální. Navíc je zbytečně ohrožováno zdraví žen nebezpečnými tajnými nelegálními zákroky. Důsledkem toho dojde na světě každých pět minut k úmrtí jedné zdravé mladé ženy a mnohem více případům trvalého poškození zdraví. „Všichni jsme se shodli na tom, že přístup sociálnědemokratického hnutí v této problematice musí spočívat nikoliv v kriminalizaci potratů, jak se o to snaží konzervativně pravicové politické strany, ale v kvalitní sexuální výchově, dostupnosti antikoncepce a sociální pomoci svobodným matkám a rodinám s malými dětmi,“ zhodnotil Marek Německý.

Jako tradičně nechyběl na letním kempu ani seminář k ženské problematice. „Pro mě velmi zajímavá diskuse proběhla na semináři s názvem Sexualita: soukromá nebo politická záležitost,“ uvedla Kateřina Peštová. „Tento seminář byl velmi zajímavý. Pokud se jedná o zařazení sexuální výchovy do učebních osnov základních a středních škol, dělí se státy na dvě skupiny. Rakousko a Fran-

cie mají v učebních osnovách zařazenou sexuální výchovu již na základní škole a to od 6. třídy (12 let) a následně pak v ní pokračují na střední škole. Další skupinou jsou ostatní země, alespoň ty, které se účastnily tohoto workshopu, což jsou Itálie, Polsko, Česká republika, Švýcarsko, Holandsko a Belgie. Tyto země nemají sexuální výchovu v osnovách a je to zatím v těchto zemích problém. Z této skupiny se ještě vylčily katolické země Itálie a Polsko, ve kterých je toto téma jak ve škole tak i v rodině tabu. Všechny jsme se shodly na tom, že bychom se k tomuto problému měly postavit čelem a pokusit se toto změnit.“

Další ze zajímavých diskusí proběhla k problémům homosexuálů. Ty z Vás, kteří se na letním setkání MSD zúčastnili diskuse s ministrem pro místní rozvoj Radkem Marínkem, nepřekvapí, že Jan Cihlář navštěvoval převážně semináře na téma problémy homosexuálních párů v zemích EU. Semináře se skládaly ze čtyř částí, a to úvodu do problematiky, registrovaného partnerství, homosexuálních párů jako dárců krve, závěrečného shrnutí a sepsání deklarace. „První část bych mohl přirovnat k mateřské školce. Sešlo se asi 25 homosexuálních jedinců a já. Výstupem hodinového sezení bylo, že homosexuální páry existují a že společnost neomezují, ba naopak. Musím přiznat, že druhá část už měla smysl a sešlo se zde mnoho zástupců z různých zemí. Každý z nich přiblížil situaci ve své zemi ve věci registrovaného partnerství. Největším chudákem byl zástupce polské delegace, který se po dvouhodinové diskusi chtěl přestěhovat do Holandska. MSD zde bylo zastoupeno dvojnásobně a to mnou a Honzou Pšikalem. Přítomně jsme seznámili s návrhem zákona, který předkládá poslankyně Čurdová, a s tím, že přijetí tohoto zákona je podporováno napříč politickým spektrem, i když zatím neúspěšně. Seminář homosexuálů jako dárci krve jsem navštívil jen na chvíli. Účastníků zde bylo už jen pět a diskutovalo se na téma AIDS a homosexuálů, diskriminace při dotaznicích dárců krve a jak vysvětlit občanům, že homosexualita není nakažlivá.“ A co si Jan Cihlář odnesl ze semináře? „Dostal jsem nabídku od jednoho modrookého Holanďana, ale pod záštitou hesla celého campu: NO MEANS NO, YES MEANS CONDOM, jsem řekl NO! Nesnáším totiž kondomy.“

Nedílnou součástí účasti na summer campu ECOSY byly také různé bilaterální a multilaterální schůzky se spřátelenými organizacemi. „Došlo ke schůzce se zástupci vídeňských socialistů, se kterými jsme diskutovali případnou spolupráci při komunálních volbách v Praze. Zajímavá byla také určitě schůzka Honzy Hamáčka s kolegy z polských a maďarských socialistů na téma reprezentace středoevropských socialistů v IUSY,“ informoval Petr Dolínek. „Účastnil jsem se také setkání, které probíralo spolupráci našich organizací na půdě European Youth Forum, což je evropská střední organizace národních rad mládeže a mezinárodních mládežnických organizací. Byly také připraveny některé dokumenty k zasedání rady ministrů pro mládež.“

Pro profilaci naší organizace v rámci ECOSY bylo určitě důležité vystoupení Honzy Hamáčka na konferenci předsedů jednotlivých členských organizací, která projednávala osud evropské ústavy. Jeho vystoupení mělo tři základní body. Za prvé zdůraznil nutnost uvědomit si, že v případě neschválení stávajícího návrhu Ústavy se musí EU řídit podle smlouvy z Nice, která je pro EU o počtu 25 členů nevyhovující a již dlouho je kritizovaná. Za druhé že je těžké přijít s novým návrhem Ústavy, když do současné podoby jsme investovali značný politický kapitál a řada států již návrh schválila a těžko bude vysvětlovat, že jiný návrh tak zásadního textu je také dobrý. Třetí bod pojednával

o terorismu, respektive původu teroristů v Evropě. Honzovo vystoupení bylo řadou představitelů organizací chváleno a často citováno. Ovšem jako vždy Francouzi zatracováno.

Ačkoli se česká delegace účastnila letního kempu ECOSY pouze v malém počtu, byla velmi pozitivně hodnocena pro svou účast na seminářích – jak na menších probíhajících přes den, tak i na hromadné diskusi v podvečerních hodinách, kdy z řad našich účastníků padla řada dotazů, za což také dostali pochvalu od prezidenta ECOSY Giacomo Filibecka. Účast byla hojná i navzdory skutečnosti, že semináře byly často velmi povrchní a neměli tudíž, dle účastníků kempu, odpovídající

kvalitu. Na seminářích zaznívaly jak radikálně levicové názory stylu francouzských socialistů a dále delegátů především z románských zemí, tak i rozumné pragmatické přístupy anglických labouristů a skandinávských sociálních demokratů. „Za největší přínos naší účasti považuji skutečnost, že jsme posílili tento progresivní pragmatický proud stavící se proti neodpovědnému levicovému radikalismu a populismu. Tím jsme navázali na státotvornou tradici konstruktivní politiky středoevropských sociálně demokratických stran, které mají bohaté historické zkušenosti s bojem proti radikálně levicovému populismu reprezentovanému komunistickým hnutím,“ shrnul své dojmy Marek Německý.

Bílý suvenýr z Portugalska?

Kromě mnoha (více, či méně zaměřených :-)) zážitků a jižním sluncem lehce připálené kůže si celá naše delegace přivezla zvláštní „suvenýry“ – bílé náramky, a tak otázka „Co to máš na ruce?“ byla jedna z nejčastějších, kterou jsme si po návratu vyslechli.

Různobarevné náramky jsou trendy: nosí se s vlajkami zemí, jmény měst; oranžové, černé, modré, zelené... Kreativní Londýňané je využívají jako prostředek neverbální komunikace – růžovým vysíláte signál „Jsem šťastně zamilovaný(á), nic na mě nezkoušej!“; bílý znamená pravý opak (co to asi o portugalské výpravě MSD vypovídá? :-))

Nákupem některých z nich podporujete celosvětové nadace v boji proti AIDS, rakovině atd. Delegace MSD si tedy bílé náramky nepořídila pro snadnější lov partnerů/partnerek (to leda druhoplánově), ale jako výraz podpory Evropských

mladých socialistů, zastřešených organizací ECOSY, v boji proti chudobě.

Bílé náramky „Make poverty history 2005“ jsou prodávány mezinárodní organizací Global Call to Action Against Poverty – ohromnou aliancí, která zahrnuje stovky občanských sdružení, odborových svazů, studentských spolků, střesních organizací OSN a nespočet jednotlivců ve více než 70 zemích světa. Cílem hnutí je dotlačit světové vůdce, aby splnili své sliby oddlužení rozvojových zemí a hospodářské pomoci. Ambicemi hnutí je zapsat rok 2005 jako bod zvratu ve vývoji světové chudoby. Po celém světě jsou pořádány demonstrace a slavnosti podporující hnutí. I např. budova Evropského parlamentu ve Štrasburku byla ve dnech 4.-6. července ozdobena bílým náramkem a na tři sta (převážně socialistických) poslanců podpořilo hnutí, v duchu našich nejlepších humanistických tradic!

Pokojná demonstrace provázela i závěr letošního letního tábora ECOSY v Portugalsku. Stovky mladých sociálních demokratů symbolicky vytvořily jeden velký kruh propojený bílým pruhem. Součástí demonstrace byla i výzva nezapomenout na blížící se celosvětový „White Band Day“. V předvečer klíčového summitu Organizace Spojených národů (14.-16. září v New Yorku), kde budou projednávány otázky rozvojové pomoci, proběhne 10. září po celé planetě vlna demonstrací a happeningů požadujících důsledné oddlužení a skutečnou podporu nejchudším zemím.

Účastníci letního kempu ECOSY na kampaň nezapomněli a 10. září s bílým náramkem (event. páskem, čelenkou atd.) podpořili pomoc zemím třetího světa. A kdo ví, třeba vyslali i ten správný signál potencionálnímu partnerovi/partnerce!

Václav Klusák
zahraniční tajemník MSD

Připijeme si Kolou? Otevřený dopis francouzskému gurmánovi

Během letního tábora ECOSY se diskuse soustředila hlavně na otázku budoucnosti Evropské ústavy. Naši francouzští přátelé se snažili obhájit svůj odmítavý postoj. Při té příležitosti se v bulletinu tábora objevil velmi zajímavý článek:

„Pochopím, že stoupenci Le Pena hlasují proti evropské ústavě kvůli své nenávisti k Turkům, obavám z Arabů či vizi Francie, ve které se nemusí brát ohledy na ideály roku 1789. To je racionální.

Dokážu rovněž pochopit trockisty, maoisty a další -isty, kteří si uvědomili, že jejich mezinárodní utopie se může stát realitou pouze v národním protektorátu, protože kontinentální demokracie by byla příliš velkým soustem pro zásadní změny. Dokážu pochopit, jak myslí lidé, kteří milují svou národní suverenitu. Nechtějí Slovany, Skandinávce či jiné podivné lidi, aby spoluvytvářeli zákony Francie. Když hlasují ne, konají tak podle svého vlastního zájmu.

Dokážu pochopit, že francouzští dělníci se obávají polského instalatéra, který svádí jejich ženy, zatímco oni jsou v práci, a bere jim jejich práci, když jsou doma. (Ano, nabízí své služby za nižší

cenou. Ale jen zpočátku. Věřte mi, já ho znám.) Toto je pochopitelná sebeobrana, i když zas tak příliš nekoresponduje s prázdny slovy o solidaritě.

Dokážu rovněž pochopit Francouze, který věří, že jediným způsobem, jak může Evropa dosáhnout vyšší úrovně civilizace, je do detailu následovat francouzský příklad. Návrh nové ústavy EU nebyl, a to se jasně ukázalo, zcela francouzský. Byl kompromisem, a proto tito Francouzi věří, že jej bylo třeba zamítnout.

Mám větší problém s pochopením Francouzů, kteří chtějí šikanovat USA, a proto hlasovali proti ústavě, která by spojila Evropu společnou zahraniční a bezpečnostní politikou.

Mám jistý problém s Francouzi, kteří nesnáší tržní liberalismus, ale hlasují proti novému pořádku, který by ten stejný tržní liberalismus držel na uzdě. To se mi zdá poněkud zmatené.

Ale zcela nerozumím těm Francouzům, kteří vidí historický úspěch ve nadnárodních uskupeních, kteří považují Evropský parlament za první krok k evropské demokracii, kteří souhlasí s kapitolami o sociální politice, nemají negativní vztah k muslimům, nebojí se polských instala-

térů, ale stejně hlasují ne, jelikož návrh ústavy nejde dostatečně daleko. Mně jejich chování připomíná skupinu přátel, kteří společně večeří a vrátí číšníkovi láhev vína, jelikož je lehce cítit korek. V politice se toto samozřejmě dělá s předloženými návrhy každý den. „To není dost dobrý návrh, zkuste připravit něco lepšího.“ Ale tento návrh – a omlouvám se, že Vám prozradím tajemství – nebyl o provozu na francouzských komunikacích. Byl to historický kompromis, který vznikl na komplikovaných jednáních mezi vládami a politiky 25 zemí. Celý proces trval čtyři roky a nemůže celý začít znova. To nikdo nebyl schopný říci gurmánům, že ta láhev, kterou vrátili, byla poslední? Nyní je třeba, aby na slunci uzrály nové hrozny, vinaři je sklídili a udělali z nich víno, které dozraje v sudech. Nejdříve za pět let, a možná už nikdy, budete mít možnost připít si něčím tak chutným. Do té doby si musíme vystačit s Coca - Colou. À la santé...“

Původní text napsal **Maciej Zaremba**, redaktor Dagens Nyheter, do angličtiny volně přeložil Eric Sundström, do češtiny Jan Hamáček.

Zážitky z ECOSY semináře:

„Společné budování sociální Evropy pro všechny“

Před pár dní jsem se vrátil ze svého prvního zahraničního semináře, kterého jsem se jako zástupce MSD účastnil v týdnu od 14. do 21. srpna. Pro místo konání vybrali organizátoři útulný objekt ve Werftpfuhlu, který je 30 km vzdálen od Berlína. Celý seminář by se dal rozdělit na formální vzdělávací část a na společenskou poznávací část.

Jak již napovídá název, jednalo se především o sociálních aspektech Evropské unie. Prvním a dalo by se říci i stěžejním tématem byla Lisabonská strategie. Hovořilo se o třech hlavních oblastech znovu nastartovaného lisabonského procesu, mezi které patří znalosti a inovace pro růst, utváření Evropy atraktivnějším místem pro investice a práci a vytváření více a lepších pracovních míst. Dalším zajímavým tématem k diskusi byl sociální systém v Evropské unii. Velká část byla věnována mapování sociální situace v jednotlivých zemích. Účastníci měli za úkol zakreslit na sociální mapě

informace o přístupnosti vzdělání, dávkách v nezaměstnanosti, rovnosti pohlaví a zabezpečení v případě nemoci v jejich zemi. V dalších dnech se probírala například role světové obchodní organizace, působení odborů v jednotlivých státech, problematika rozšiřování EU, pakt růstu a stability a další. Důležitou součástí této formální části semináře byly workshopy za účasti přibližně deseti lidí, kde vznikaly náměty na pozdější diskusi.

Druhou, neméně důležitou součástí našeho pobytu ve Werftpfuhlu byly společenské akce, z nichž zmíním zejména International snack evening, na kterém bylo možno

ochutnat speciality ze zemí, ze kterých přijeli účastníci; dále stojí za zmínku akce Prezentace organizací, kde bylo možno vidět, jak pracují sociálně-demokraticky zaměřené mládežnické organizace v jednotlivých zemích. Zajímavou akcí byla návštěva Berlína, kde jsme kromě prohlídky historických památek byli provedeni po Domě Willyho Brandta – sídle německé SPD.

Kromě zážitků a spousty nových informací, které si ze semináře odvezl určitě každý účastník, patří mezi výstupy z této akce Rezoluce o zrušení vízové povinnosti pro vstup mladých lidí z východní Evropy do EU, dále Communication guerilla – poselství ze semináře a snímek Socialists Love – reportáž o tom, jak se točil film týkající se několika nosných témat kampaně ECOSY.

Myslím si, že seminář byl velice povedený, poznal jsem tak spoustu zajímavých lidí a prohloubil jsem si své vědomosti o fungování a směřování „sociální“ Evropské unie.

Petr Kalvach

Debata o členství Turecka v EU

Ve Spolkové republice Německo se vede zajímavá debata o vstupu Turecka do EU. Bývalý německý spolkový kancléř Helmut Schmidt publikoval 25. listopadu 2004 v týdeníku Die Zeit stať Prosím, žádné velikášství. V úvodu stati vypočítává strategické úspěchy EU, poté přechází ke klíčovému argumentu, že vstup Turecka do EU by byl uskutečněním nikoli evropských, nýbrž amerických strategických zájmů. Vazba Turecka na EHS byla produktem studené války a byla podporována USA z vojensko-strategických důvodů. Vstup Turecka do EU by podmiňoval už tak problematicky fungující jednotnou zahraniční a bezpečnostní politiku EU. Schmidt kritizuje Verheugenovu tezi, že Turecko udělalo od zvolení premiéra Erdogana v roce 2002 značný pokrok, s poukazem na to, že úspěchy je nutno vnímat v kontextu staletých tureckých dějin, ve kterých dvouleté reformní období nemusí nic znamenat. Tezi, že demokratické Turecko bude vzorem ostatním muslimským národům, považuje za čistou spekulaci. Naopak se obává reislamizace tureckého obyvatelstva a nebezpečí islámského fundamentalismu.

V německém spolkovém sněmu se 16. prosince 2004 vedla debata o přijetí Turecka do EU. Vládní pozici hájil ministr zahraničí Joseph Fischer. Upozornil na skutečnost, že již dnes existuje privilegované partnerství mezi EU a Tureckem, a kritizoval tak návrh CDU, která má problém,

protože turecká vláda premiéra Erdogana splnila prakticky všechny požadavky, jež předchází německé vládě CDU na Turecko kladly. Položil Angele Merkel otázku, odkud ví, že prohlubování evropské integrace se vylučuje s členstvím Turecka a upozornil na skutečnost, že pokud dnes odmítneme členství Turecka v EU, musíme „slabikovat“ všechny konsekvence, které to bude mít. Již čtyřicet jeden rok slibovaly vlády Turecku vstup do EU a NE členství Turecka by podle něj mělo fatální následky.

Angela Merkel z CDU/CSU popsala vývoj evropské integrace od hospodářské k politické unii a položila si otázku, co bude znamenat vstup Turecka pro politickou integraci

EU. Hájila tezi, že prohloubení politické unie bude s Tureckem jako členským státem velmi obtížné. Upozornila na skutečnost, že v Turecku se používá mučení a není tam náboženská svoboda. Domnívá se, že nestačí skutečnost, že Turecko má geostrategický význam, nýbrž že musí splňovat kodaňská kritéria. Na Angelu Merkel reagoval předseda SPD Franz Müntefering, který uvítal rozhodnutí Evropského parlamentu o přístupových jednáních s Tureckem. Upozornil na skutečnost, že v roce 1963 se spolková vláda vedená CDU/CSU podílela na dohodě EHS s Tureckem, která otevřela možnost vstupu. Kancléř Kohl v roce 1997 souhlasil s tezí, že vstup Turecka do EU přichází v úvahu. Podle Münteferinga mohou být jednání přerušena pouze v případě, že Turecko bude závažným způsobem a dlouhodobě porušovat politická kritéria. Poslanec Gert Weisskirchen z SPD upozornil na to, že EU nepředstavuje náboženský projekt, ale vychází z osvícenské tradice. Proto je třeba uvnitř Turecka posílit síly, které prosazují osvícenský projekt v rámci Islámu. Evropská unie není geografickým projektem, nýbrž je projektem evropských hodnot. Zásadním úkolem musí být evropeizace Islámu. Na skutečnost, že EU není žádným křesťansko-západním klubem, upozornila poslankyně Petra Pau. Členství Turecka dále podpořili poslanci Lale Adkún (SPD), Uta Zafp (SPD), Claudia Roth (die Grünen) a Werner Hoyer (FDP).

Marek Německý

Současná sociální demokracie v Evropě – rozdíly a podobnosti

Cestovní zpráva z konference

Ve dnech 19. – 24. srpna 2005 proběhla konference „Současná sociální demokracie v Evropě – rozdíly a podobnosti“, která se konala ve východním Polsku ve městě Rzeszowě, které je správním centrem wojvodstva Podkarpacia, a na západní Ukrajině v historickém městě Lvově. Této konferenci se za naši organizaci české zúčastnili čtyři zástupci. Pražská organizace byla reprezentována Martinem Štollem a Markem Německým, ostravská Radimem Laukem a Jiřím Srbou. Pražská část delegace cestovala přes noc a ráno si prohlédla Krakov. Poté jsme se v poledne na nádraží sešli s ostravskými kolegy a společně cestovali do Rzeszowa. Cesta proběhla v klidu, i když při nástupu do vlaku v Krakově to chvíli vypadalo, vzhledem k množství lidí čekající na tento vlak, že budeme celou cestu stát, pokud se do vlaku vůbec „namačkáme“. Nakonec se nám podařilo dokonce vybojovat místa k sezení. Na nádraží nás již čekali naši polští hostitelé Andrzej Rzym a Kamil Czyc z polské Federace mladých socjaldemokratow (FMS). Ti nás taxíky dopravili do stranického sekretariátu Svazu demokratické levice (Sojusz Lewicy Demokratycznej - SLD), odkud jsme se po krátké zastávce jeli ubytovat na koleje tamní univerzity. Ubytování sice nebylo nikterak luxusní, ovšem měli jsme hezký výhled, protože jsme bydleli v devátém patře. Po ubytování a osvěžení jsme se vrátili do stranického sekretariátu na večeri, při které jsme se seznámili se zástupci ukrajinské delegace. Ta byla tvořena Valjou Yurcheno ze Sociálně demokratické perspektivy (Social democratic Perspektyve – anglicky SDP, ukrajinsky MDS Ukraine), Oksanou Zwarych z Fundace regionálních iniciativ a Vladimírem z Unie mladých socialistů Ukrajiny. Po seznámení proběhla prohlídka města a neformální rozhovory „u piva“, které se protáhly, obdobně jako na mesedáckých akcích, do brzkých ranních hodin.

Druhý den ráno začala vlastní konference. Při ní byla zdůrazněna role vzdělání a modernizačních programů. Byl zmíněn Rasmussenův projekt New Social Europe a rozsáhlé modernizační programy španělského premiéra Zapatera a portugalského premiéra Sokrata v oblasti dopravy. Španělsko hodlá v následujících 15 letech investovat do rozvoje dopravní infrastruktury 250 miliard euro, z toho 60% bude financováno z veřejných a 40% z privátních zdrojů na základě principu public-private partnership. Pomocí těchto projektů se má vytvořit 150.000 pracovních míst. V případě Portugalska se má jednat o investice ve výši 205 miliard euro a o vytvoření 120.000 pracovních míst. Jako vzor moderního sociálně demokratického programu byl uveden program Labour Party Tonyho Blaira, která již potřeť za sebou vyhrála volby a přivedla Velkou Británii k vynikajícím ekonomickým výsledkům, aniž by se vzdala principů „sociálního státu“.

Dalším bodem programu byla prezentace jednotlivých mládežnických organizací. Naši organizaci prezentoval Martin Štoll, který byl námi ve vlaku zvolen jako „head of delegation“. Charakterizoval naši organizaci jako občanské sdružení formálně nezávislé

na ČSSD, ale přesto s ní úzce spolupracující. Uvedl počet našich členů, skutečnost, že spravujeme několik objektů, a dále charakterizoval některé priority naší činnosti. Poté následovala prezentace zástupců tří organizací z Ukrajiny.

Večer proběhlo grilování v přírodě. Při neformálních rozhovorech zahraniční tajemník polské strany SLD Szymon Stellmaszyk ocenil spolupráci s ČSSD, která nabyla nové kvality s nástupem současného zahraničního tajemníka ČSSD Jana Hamáčka. Jako vzor pro sociálně demokratickou politiku vyzdvihl švédskou sociální demokracii. Naopak jak česká, tak i polská strana se shodla na nemalých výhradách k politice francouzských socialistů, a to zejména co se týče jejich postoje k „evropské ústavě“. Během diskusí, které probíhaly, jak jinak, opět nad sklenkou lahodného zlatavého moku, se zpívaly proletářské písně. Česká delegace byla „uprošena“, aby zazpívala v Polsku evidentně velmi populární písničku Karla Gotta „Včelka Mája“.

Druhého rána jsme se vydali mikrobusem polských přátel na Ukrajinu. Během cesty byly ukrajinským kolegům vysvětlovány české aforismy, slovní hříčky, jakož i klasické „hlášky“ z českých filmů. Nyní tedy vědí, že pro „kolik višni, tolik třešní“ se dostanou „hop sem hop tam“ nebo „tady tudy, tudy tady“, přičemž byli upozorněni, že také mohou najít „kde nic tu nic“. Po jistých obstrukcích ze strany ukrajinských hraničních policistů, kteří nás nechali čtyři hodiny čekat, a to zřejmě z toho důvodu, že jako socialisté jsme se odmítali podílet na korupci ukrajinské státní správy, jsme konečně překročili hranice a zamířili směrem na Lvov. Chování některých policistů lehce připomínalo nacistické chování a všem bylo jasné, že se dostáváme do „ještě ne zcela“ demokratického státu. Ve Lvově nás čekal oběd v místním hotelu a rozhovory se zástupci ukrajinské strany. Všude bylo cítit nadšení z Oranžové revoluce. Jejím největším přínosem je nastolení svobody slova a jiných politických svobod na Ukrajině. Debatovali jsme se zástupcem celostátního vedení Socialistické strany Ukrajiny Olexandera Morozu a se zástupcem místního vedení Spojené sociálně demokratické strany. Mezi oběma zástupci panovalo jisté napětí, není divu, neboť na Ukrajině probíhá proces krystalizace politického života, a vzniklo zde nezměrné množství politických stran. Vede se debata o vyrovnání s minulostí. Někteří zastávají názor, že je třeba provést rozsáhlou očistu veřejného aparátu od lidí jakýmkoliv způsobem spjatých s režimem Leonida Kučmy. Jiní zastávají názor, že státní aparát by se neměl měnit při každých volbách. Přítomný zástupce Socialistické strany Ukrajiny hovořil o potřebě Revoluce kádřů. Těžší reformy spatřuje v boji proti korupci a nezaměstnanosti. Cílem je dosáhnout návratu šesti miliónů zahraničních pracovníků. Socialistická strana Ukrajiny sehrála zásadní roli při volbě Viktora Juščenka prezidentem Ukrajiny a aktivně se podílí na vládní koalici premiérky Julie Timošenko, přičemž si velmi pochvaluje spolupráci s ní. Kromě ní ale existuje i populistická Socialistická strana Ukrajiny Vitrienka, která má agresivní a nepo-

krkový program. Proto je třeba spolu s názvem strany uvádět i jméno leadera. Jinak vlastní setkání organizovala Vladimírova Unie mladých socialistů, která ale byla místně napojena spíše na Sjednocenou sociálně demokratickou stranu. Již v Polsku si zástupci všech tří ukrajinských mládežnických organizací stěžovali na nedostatek financí, proto jsme jim předali kontakt na Friedrich Ebert Stiftung spolu s návrhem jak postupovat při žádosti o finanční podporu. Úspěšný seminář na Ukrajině byl zakončen prohlídkou Lvova. Situaci značně zkomplikovaly zdravotní problémy jednoho českého účastníka, který patrně málo konzumoval alkohol a tak měl střevní potíže. :-) Ty se dostaly postupem času a za „pomocí“ nevhodných léků, které mu podali v dobré víře polští kolegové, do dosti závažného stádia, které se projevovalo výraznou třesavkou a velice bolestivými křeči břicha. Naštěstí ale maminka od Volody byla doktorka a neváhala pomoci. Přestože je optická lékařka, vyhodnotila situaci přesně a „naordinovala“ černé uhlí a Anacit. Přestože se zdravotní stav dotyčného postupně začal zlepšovat, zajeli jsme raději do nemocnice. No, označení „nemocnice“ bylo v tomto případě velmi eufemistické. Po vyšetření jsme jeli do dalších dvou ordinací, které byly, stejně jako nemocnice, velmi špatné, v podstatě vůbec, vybaveny, na druhou stranu netrpěly nedostatkem personálu, nebál bych se říci nadbytkem, a to zejména sester. Dodal bych, že „rozbor“ krve probíhal tak, že se lékař přes cca 50 let starý mikroskop podíval na krev, kterou si předtím dal na upatlané skličko. Tipuji, že mohl zjistit maximálně to, že krev JE ČERVENÁ. Ke cti ukrajinskému zdravotnictví je, že si lékařka odmítla vzít „drobnou pozornost“ za péči. Postupně se zdravotní stav našeho kolegy stále zlepšoval. Během noci jsme se přepravili zpět do Polska a následující den jsme se rozloučili s polskými organizátory při snídani. Při té příležitosti jsem pozdravil přítomné zástupce JUSOS z Düsseldorfu, kteří navštívili kancelář SLD v rámci jejich vlastních aktivit.

Závěrem bych hodnotil tuto konferenci jako velmi zdařilou a výživnou. Za největší přínos konference bych považoval integraci ukrajinských zástupců do středoevropské debaty. Je to projev naší rozhodné podpory demokratizačním procesům na Ukrajině po pádu Kučmova režimu. K této oblasti bychom měli pocítovat specifický závazek s ohledem na skutečnost, že Západní Ukrajina byla historicky součástí středoevropského prostoru (jak známo, středem Ukrajiny vede politicko-kulturní hranice mezi západní a pravoslavnou civilizací). Proto bych se velice přimlouval, aby zástupci ukrajinských mládežnických organizací byli pozváni na příští sjezd MSD.

Ponaučení z „exkurze“ ukrajinských zdravotních zařízení jsou následující: nebrat si ŽÁDNÉ neznámé léky, zejména při střevních potížích, vozit se sebou černé uhlí, Anacit a nejlépe také jednorázovou jehlu (a vydatně popíjet alkohol, což potvrdila i jedna z ukrajinských lékařek).

Marek Německý
doplnil Radim Lauko

Politická jazda

Milí priatelia.

Rada by som sa podelila so svojím symbolickým, s troškou irónie, postojom k tomu, čo sme v poslednom čase mnohí veľmi intenzívne vnímali. Toto volebné obdobie bolo a je pre socdem značne hektické a právom je tu zámysel nad otázkami „pre politiku, či vďaka nej? akou rýchlosťou, kedy a akým „dopravným“ prostriedkom?“ A k tomu: pozor na spolujazdcov! Pretože na konci stojí ťažká pravda – ľavicovému politikovi sa omyly neodpúšťajú! Podte premýšľať so mnou...

Dovolím si vlastnú rekapituláciu:

Keďže som v tom čase bola neznalá českej politickej scény, nedokážem posúdiť, nakoľko sa mýlil Zeman. No jedno je mu určite chválou, že bol schopný vôkol seba vytvoriť tím vôbec nie bezvýznamných ľudí. Faktom však zostáva, že ani jeden z jeho Vyvolených ho nepredčil a ani nebude.

Volebné obdobie začína Špidla. Miloš

Zeman ho ponúka ako svojho nástupcu splňujúceho všetky požiadavky na charakter, inteligenciu a pracovitosť. Síce nefajčí a nepije, zato kladie dôraz na životoprávu, vstáva o šiestej ráno a pravidelne športuje.

Z neviditeľného muža v zlom saku sa stáva razantný diskutér, predseda socdem a nastupuje i na premiérsky post. O dva roky neskôr odchádza z oboch kresiel s odôvodnením, že sa mu dlhodobo nedarilo vo vnútri sociálnej demokracie obhájiť svoj koncept koalície vlády. „Ak nemáte ani spolahlivú podporu poslaneckého klubu, a nemáte ani podporu svojho politického hnutia, no, tak musíte odstúpiť,“ dodáva. Na politika-historika je pre ľudí, hlavne vlastných, prívetivý, netrvdý, príliš poctivý. K tomu silný vietor z Vysočiny. Momentálne ho nájdete vo „vyhnanstve“ v Bruseli.

Žezla sa chytá mladý populárny Stanislav. Strana verí, že po prílišnej špidlovskej demokracii, ba až anarchii vo vnútri, strojujúci - Boh polície buchne po stole a nastolí tak žiaduci poriadok. Je známy tým, že už od roku 1989 sa pohybuje výlučne! v zasadacích sálach, píše prejavy, bojuje o priazeň voličov a je majstrom politických zákulisných taktík. Silnie i jeho pozícia vo vnútri. Nechá sa počuť, že aj napriek momentálnemu mimoriadnemu úspechu v politike sa jej nechce venovať do konca života: „*Taková predstava mňa děsí*“, dodá intuitívne. Ako štartujúci premiér a úradujúci predseda ČSSD nadchýňa svojou noblesnou víziou socdem cesty: „*Lidé mají pocit, že se řítíme na lodí proti skalnímu útesu a kapitán, který má v ruce kormidlo, nedělá nic proti tomu, abychom se mu vyhnuli. Pokud nebudeme schopni přesvědčit, že u kormidla nespíme, ale že jím také správným směrem otáčíme, nemáme šanci získat důvěru lidí, uspět a vést tuto zemi i po volbách v roce 2006*“. Působí úprimne.

Lenže kapitán sa medzitým potkne o prah vlastného bytu, ktorý je až príliš lacný na to, ako draho zaplatí za stratou svojej pozície a popularity vôbec. Už nevstane. A opäť nik z tých, ktorí mu tleskali, tak ako predtým Špidlovi, mu nepômože. Veru, nepomáha mu ani hyperaktívna Šárka, tak ako sa to od manželke kapitána očakáva. Práve ona je nie príliš šťastným príkladom toho, že „ruka, ktorá houpe kolébkou, vládne svetu“. K tomu silný vietor z Vysočiny.

Pomaly, ale isto prichádza na slová Mitrofanova, že premiérsky kabát je Grossovi veľký. Škoda! O sedem rokov mohol byť z neho neporaziteľný premiér tejto krajiny. A aj vtedy by stále patril medzi najmladších v Európe.

Doposiaľ mi znejú Stanislavove slová v ušiach: „..... **pokud nebudeme mít před sebou jasný jízdni řád.....**“.

Nemal.

Riadenie po predchádzajúcej dramatickej jazde preberá Paroubek. Ten sa nehrá! Rastú preferencie ČSSD, popularita vlády i obľúbenosť premiéra. Komunálny pragmatický politik najprv „zarazí“ zahraničné cesty euroskeptickému prezidentovi, v diskusiách konečne „kafemlejnkuje“ Topolánka, mediálne „zviditeľní“ nevýraznú značku CzechTech a snaží sa definovať „**jízdní řád**“ v strane pri hubárčení so Zemanom-deratizátérom, ku ktorému si ako prvý nachádza cestu. Nachádza si ju aj napriek tomu, že politicky nevyzrieval v jeho náručí. Po boku mu stojí Zuzana, žena do pohody i nepohody.

Je iný. Jeho chladný výraz v tvári, mnohokrát mrzutý, provokuje vo mne túžbu vyvieť mu nevinné huncútstvo a potom rýchlo utiecť. Mám potrebu aspoň na chvíľu zaznamenať v jeho očiach minimálny záblesk emócie. Je jedno akej.

A dostávam sa k úvodnej otázke „akou rýchlosťou, kedy a akým „dopravným“ prostriedkom“:

Vytrvalý Špidla prišiel do politiky na vlastných. Má rád cezpoľný beh. Upotený, v čase i nečase, notorický poctivec. Gross nastúpil do supervlaku Acela s pripojením na internet, z ktorého pri rýchlosti 260 km/hod nestíhol vnímať realitu. Ten však nečakane prudko pribrzdil... Paroubek zas na buldozéri. Na pozdrav mu kýve aj Klaus. Prečo asi? Chce VIP lístok na CzechTech? Na tak rozkopanú politickú plochu si Paroubek ani nemohol vybrať lepší prostriedok. V priebehu pár mesiacov vrátil ploche tvar i atraktivitu a darí sa mu i naďalej. V poradí tretia volebná výhra nadobúda reálne kontúry.

Prestávam písať.... Na papieri sa každý tvári múdro-premúdro. Na vlastné počudovanie začínam sa zamýšľať nad sebou a popúšťam uzdu svoje fantázie...

Ktovie, ako by som sa zachovala ja. No keďže som len človek a verím v nietzscheovské, že len človek sa priechi zemskej príťažlivosti a len jemu sa chce ustavične padať hore, chytila by som sa prvej príležitosti. Určite by som nezabehla tisícpäťstovku, ani nenastúpila do Acely, tobôž nie do buldozéra. JA! vyštartujem na F-22. Budem neviditeľná a rýchla. Američania mi to vraveli. Zakofinancuje ma Friedrich Ebert Stiftung v rámci podpory rozvoja demokracie v strednej a východnej Európe. Slovenský parlament v dohľadne. Prečo nie?! Som žena, vzdelaná, predaktívny vek, flexibilná. Ochráni ma európska pozitívna diskriminácia so zárukou 30-percentnej kvóty. Mám preštudovanú teóriu moci od Maxa Webera, Huxlerov Krásny nový svet, Machiavelliho Vladára či Zemanovo Jak jsem se mýlil v politice. Verím tomu, k čomu ma niekoľko rokov v strane presviedčali. Niet sa čoho báť. Časy pálenia bosoriek sú preč a komunistický omyl vykonaný na Milade Horákovskej si nik nedovolí zopakovať. Ja som už pripravená! Cítim to!

Vstupujem do stíhačky. O pár minút... obrovská výška, ktorú ani nevnímam a rýchlosť 2643 km/hod., nachádzam sa v momente, keď som už „nad vecou“ a neohroziteľná, s vyloženými nohami bafkám kubánske cigáro, z pravej strany prichádza strhujúci prednes Chalupkovej „Mor ho!“. *Mor ty len, a voľ nebyť, ako byť otrokom....* a ja v nebyvalej pohode rozmýšľam, či prvý plat pôjde na kúpu lízingového auta pre rodičov alebo na moju vysnívanú cestu na Galapágy..... Hm, čo tak radšej niekde peniažky roztočiť? Alebo ešte prípadná privatizácia...

.....v tom sa rozozvučí prístrojová doska a na veľkopoštom farebnom displeji sa v krásnej ohňovej farbe zobrazí text:

Warning: You have a new message „Promiň, Martino, ale náhlíš se zbytečně. Vidíme tě! Tvůj přítel, Robo Fico“

Padám... Prečo? Mala som predsa byť neviditeľná a rýchla. Sľúbili mi to. Ľudia podtranské tigre, prepáčte, že som nepomohla spoluvytvárať sociálny štát, že nezabránila som platenému vysokoškolskému štúdiu. Neumožnili mi to! A ja som tak strašne chcela.

STAČÍ! Koniec fantazírovania. Som rada, že sedím v obývačke, sledujem „Nedělní partu“ a popíjam svojho obľúbeného turka...

... a medzitým zo Slavkova na vláčku-motoráčku, s rýchlosťou 45 km/hod., ťahá za sebou rezort ťažký a nevďačný, zaujímavý mladík, Stanislavov priateľ z Mladých sociálnych demokratov, Bohuslav. Postupovať vyššie - prestúpiť a zrýchliť tempo zatiaľ nemieni. Cíti sa byť príliš mladým a radikálnym. Patrí medzi politických zväzákov, ktorým vzdávam svoju poklonu. O sedem rokov žeby on? Budúci...? Najmladší v Európe?

Martina Dzadiková

Afghánistán: Proč by se měla Evropa starat?

Pokračující nepokoje v Iráku a nové snahy o posun v blízkovýchodním mírovém procesu mezi Izraelem a Palestinskou samosprávou upoutává pozornost mezinárodního společenství natolik, že složitá situace v Afghánistánu je do jisté míry opomíjena. Existuje však řada důvodů, proč by zejména evropská veřejnost měla věnovat situaci v Afghánistánu minimálně stejně velkou pozornost jako irácké krizi. Nebezpečí, které mají své kořeny v této zemi, jsou stejně závažná, ne-li více, než ta, která představuje krize v Iráku. Evropská unie si toto uvědomuje a slovy evropské komisařky pro vnější vztahy Benito Ferrero-Waldner, že je její prioritou podporovat demokracii a stabilitu v Afghánistánu, vyjadřuje svůj zájem, který ještě zesílil před chystanými parlamentními volbami. Proč by však měl být vzdálený Afghánistán prioritou zahraničních vztahů Evropské unie? Důvodů je hned několik...

Rozpadající se stát?

Přestože od svržení talibanského režimu společnými silami mezinárodního společenství v čele s USA již uplynuly více než tři roky, během kterých byly investovány nemalé částky na obnovu Afghánistánu, není mnoho důvodů k optimismu. Afghánistán představuje přes řadu změn stále hrozbu pro světové společenství a jeho členy, země Evropské unie nevyjímaje. Mezinárodní do-noři, mezi kterými hraje významnou roli Evropská unie, zatím nemohou být spokojeni s efektem, které přinesla finanční, materiální, vojenská i politická pomoc. Nedodržování lidských práv, zejména stále nedostatečná situace žen, kritický stav veškeré infrastruktury mimo oblast Kábulu a prakticky nefungující hospodářství jsou aspekty, které si bezesporu zasluhují pozornost mezinárodního společenství. Ale představují faktory, které pro budoucnost Afghánistánu a stabilitu regionu hrají druhořadou roli. Veškeré aktivity, které se v rámci dílčích programů snaží řešit složitou situaci afghánského obyvatelstva, nemají budoucnost, pokud nebude dosaženo prioritního cíle obnovy země. Otázku, jaká by měla být tato priorita, se pokusím zodpovědět v následujících řádcích.

Přes proklamovanou snahu západních zemí podporovat vznik demokratického Afghánistánu, který by dodržoval základní lidská práva a svobody a který by nastoupil cestu hospodářského rozvoje, nejdůležitějším úkolem mezinárodního společenství zůstává zabezpečení stabilní a efektivní centrální vlády, která by zajistila bezpečnost a stabilitu v zemi. Toto by měla být politická priorita Evropské unie bez ohledu na současný stav dodržování lidských práv v zemi, který je bezesporu velmi špatný. Evropská unie by otázce efektivity výkonu moci centrální vlády měla podřídít veškeré další cíle, které bez splnění tohoto základního předpokladu budou dosažitelné pouze s nadměrnými finančními a materiálními náklady.

Evropské unii v případě Afghánistánu hrozí dvě hlavní nebezpečí. Prvním je destabilizace regionu. Sousední Írán a Pákistán v současné době nezasahují přímo do dění v Afghánistánu pouze díky přítomnosti mezinárodních sil. Vláda prezidenta Karzaiho není schopna sama případným tlakům ze strany regionálních mocností čelit. Odchod mezinárodních sil by v současné době opětovně destabilizoval nejen politickou situaci v samotném Afghánistánu, ale i v celém citlivém Středoasijském regionu. Případná krize by mohla ukončit reformní kroky, ke kterým v jednotlivých zemích postupně dochází. Zahraniční politika Evropské unie, která se v řadě z těchto reformních procesů angažuje, zejména v případě Íránu, by utrpěla v případě jejich neúspěchu velkou ránu, která by mohla potenciálně ovlivnit i další směřování Společné zahraniční a bezpečnostní politiky Unie.

Druhou hrozbou, která už dnes má reálné dopady na evropskou společnost, představuje neschopnost afghánské vlády řešit problém obchodu s drogami. Již dnes představuje pěstování opia a obchod s ním přibližně šedesát procent hrubého domácího produktu země a každoročně tento podíl roste spolu s růstem produkce opia. Devadesát procent heroínu, který se prodává na evropském „trhu“, zejména pak v západoevropských zemích, pochází z Afghánistánu. Velká část obchodu s opiem a jeho produkty pak prochází přes území České republiky.

Nestabilita v Afghánistánu, která umožňuje rozvoj pěstování opia, je zdrojem řady negativních fenoménů v Evropské unii, které jsou spojeny s užíváním drog a s obchodem s nimi. Boj s drogovou problematikou proto již není možné vést pouze v ulicích evropských velkoměst, ale musí začít už při rekonstrukci „dalekého“ Afghánistánu.

Jaké jsou perspektivy?

Evropská unie si uvědomuje souvislosti mezi bezpečnostními hrozbami a situací v Afghánistánu a proto této otázce věnuje zvýšenou pozornost. Zejména připravované parlamentní volby, které se konají 18. září 2005. Evropská unie vyslala pozorovací a monitorovací misi, která má dohlížet nad regulérností voleb. V čele mise stojí poslankyně Evropského parlamentu Emma Bonino (EPP-ED) a celkově se jí zúčastní více než sto pracovníků Evropské unie, kteří by měli monitorovat průběh voleb v celém Afghánistánu. Pro budoucnost země pak bude důležité, nakolik se podaří mezinárodnímu společenství zvládnout volby a na jejich základě sestavit dostatečně efektivní vládu. Dosažení tohoto cíle omezuje snaha západních zemí budovat v Afghánistánu demokracii západního typu, což je podle řady odborníků plýtváním času a také financí. Předpokladem pro ustavení efektivní vlády bude takové nastavení priorit ze strany mezinárodního společenství, které vyváží humanitární otázky otázkami bezpečnostními

a vojenskými. Evropská unie by měla na základě znalosti afghánské historie, politické antropologie a politické kultury podporovat kroky vlády, které by pomoci správného vyvažování politického tlaku a autonomní vojenské síly pomohla ovládat místní milice a jejich vojenské vůdce. Součástí této podpory by měly být i mezinárodní síly ISAF pod vedením NATO, jejichž součástí je i česká vojenská jednotka a další jednotky ze zemí EU. ISAF, jejichž početní stav se dnes pohybuje kolem deseti tisíc příslušníků, kontrolují větší aglomerace na severu země. Jestliže však chce mezinárodní společenství pomoci budoucí legitimní vládě, mělo by jí pomoci zajistit bezpečnou kontrolu nad všemi velkými urbanistickými centry.

Evropská unie a její členské země by proto měly podporovat zefektivnění práce mezinárodních sil na území Afghánistánu a vytvoření vlády, která by vycházela z historických politických zvyklostí země, jejíž základy spočívají v kmenové konfederaci. Snaha napodobovat evropské nebo americké politické modely je příliš nebezpečné pro stabilitu celého Středoasijského regionu. Evropa by také měla zvážit, kolik prostředků je potřeba vynaložit na takovou rekonstrukci Afghánistánu, která by odstranila možné dopady na ní samotnou. Jestliže by mohlo několik miliard EURO připadat někomu až příliš, stačí spočítat společné výdaje členských zemí EU na boj s drogovou kriminalitou a s negativními sociálními jevy s ní spojenými a celková částka, kterou by měla EU dnes investovat v Afghánistánu, bude v dlouhodobém horizontu částkou zanedbatelnou. Evropská unie má dnes možnost řešit řadu svých bezpečnostních problémů při rekonstrukci „daleké“ země, pouze nesmí lpět na svých představách o správném vládnutí a musí chtít přispět nejen penězi, ale například i vojáky.

Tomáš Petříček

Předčasné volby v Německu

Když se na konci května konaly zemské volby v Severním Porýní – Vestfálsku, pouze zasvěcení tušili, jakým zásadním způsobem ovlivní jejich výsledek politický vývoj ve Spolkové republice již v následujících týdnech. Zveřejnění oficiálních výsledků však potvrdilo obavy vládních sociálních demokratů. SPD, která v této nejlidnatější spolkové zemi vládla 39 let, získala pouze 37,5 procent hlasů, zatímco opoziční CDU 44,8 procent. Spolkový kancléř Gerhard Schröder měl v tu chvíli jasno. Bezprostředně po vyhlášení výsledků voleb učinil prohlášení, ve kterém oznámil, že požádá Spolkový sněm, aby souhlasil s vypsáním předčasných voleb na podzim tohoto roku. Jeho přání se stalo realitou 1. července, kdy byla na základě kancléřovy iniciativy vyslovena vládní nedůvěra a to zvláště díky tomu, že se v intencích předcházející domluvy hlasování zdržela většina sociálních demokratů a Zelených. O tři týdny později pak spolkový prezident Horst Köhler oznámil rozpuštění Spolkového sněmu a vyhlásil termín předčasných voleb na 18. září.

Nabízí se otázka, proč se Gerhard Schröder tak razantně zasadil o vypsání předčasných voleb, když jeho SPD v preferencích posledních měsíců dlouhodobě ztrácela na koalici CDU/CSU skoro 15 procentních bodů. Jedním z jeho hlavních důvodů byl právě výsledek voleb v Severním Porýní – Vestfálsku, kde volby prohrála poslední zbývající rudo-zelená zemská vláda. Díky tomuto výsledku se totiž v horní komoře německého parlamentu, Spolkové radě, přiblížila CDU/CSU spolu s liberální FDP dvoutřetinové většině hlasů, díky čemuž by tyto strany mohly zablokovat jakýkoli zákon.

Dalším důvodem kancléřova kroku byla i snaha využít moment překvapení a zastihnout strany nepřipravené na volební kampaň. Týkalo se to nejen CDU/CSU, ale i nově se formující německé krajní levice. V této části politického spektra hraje velkou roli jednak postkomunistická PDS, jejíž hlavní voličská základna se omezovala na území východního Německa a která se v půli července přejmenovala na Linkspartei. Druhou významnou silou, která zároveň usilovala o sjednocení kandidátky s Linkspartei, je pak na počátku tohoto roku vzniklá strana WASG (Wahlalternative Arbeit und soziale Gerechtigkeit), která je organizovaná zejména odboráři svazu IG Metall a bývalými nespokojenými členy SPD. Tato dvě politická uskupení hlavně ohrožují právě SPD, neboť se jí snaží sebrat svými lacinými populistickými hesly voliče, podobně, jako k tomu u nás dochází ve vztahu KSČM k ČSSD. Navíc se ani nemusejí obávat, že by v blízké budoucnosti převzaly vládní odpovědnost, neboť SPD předem deklarovala, že na vládní úrovni

s těmito dvěma stranami do koalice nevstoupí. Schröderovým hlavním úmyslem proto bylo zaútočit dřív, než se Linkspartei-WASG zkonsolidují.

Navíc si je spolkový kancléř vědom skutečnosti, že pokud SPD volby prohraje, což je velice pravděpodobné, může se on teoreticky po čtyřech letech vládních pokusů CDU/CSU vrátit do kancléřského křesla, navíc s pověstí muže, kterému jde o blaho země, umí vyslyšet hlas lidu (předčasné volby si přálo

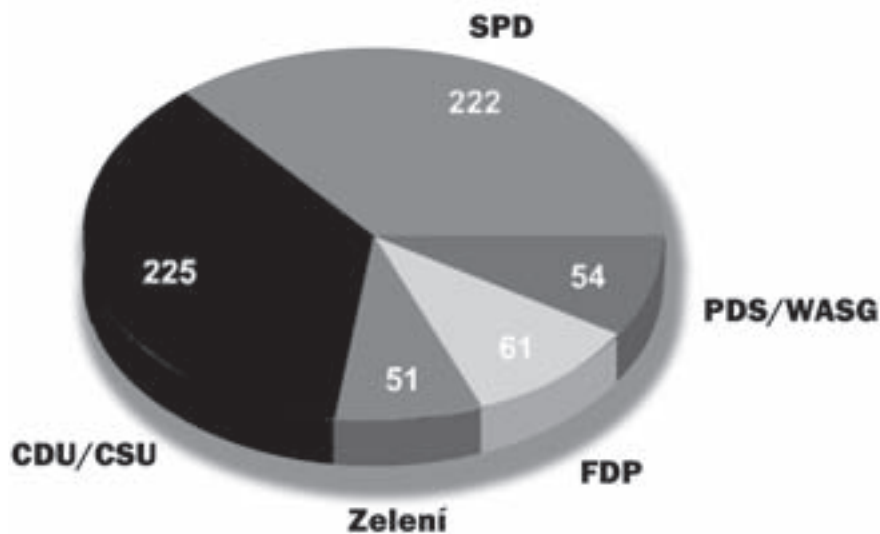
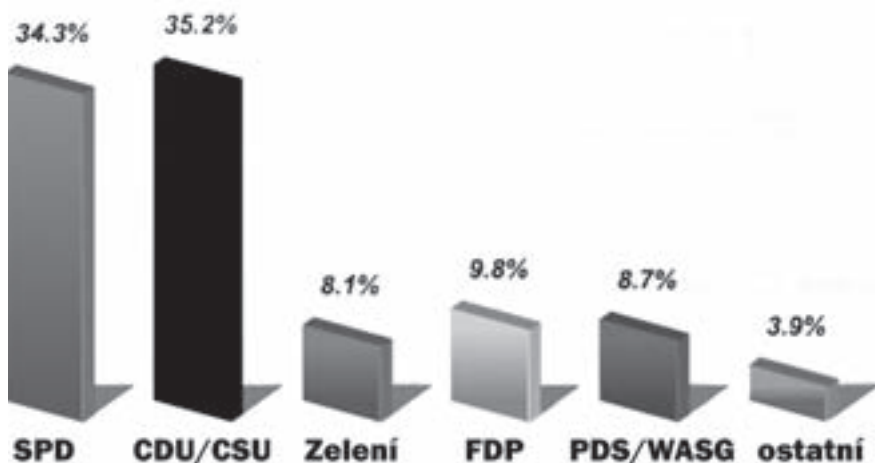
74 procent obyvatel) a nepůjde na žádných funkcích.

Hlavními tématy volebního boje se staly otázky daňové politiky či plány na snížení nezaměstnanosti. SPD sází především na osobu charismatického Gerharda Schrödera a na plán pokračujících reforem, spojený s citlivou sociální politikou.

která má zavedení rovné daně jako svojí volební ikonu, ji chce prosadit po vzoru „vyspělých“ států východní Evropy. CDU/CSU však dosti škodí fakt, že spolu s FDP jako jediní odmítají zvýšit podporu v nezaměstnanosti na výchozí na západoněmeckou úroveň. V čele kampaně CDU/CSU, která je vedena na americký způsob, stojí pak nepříliš mediálně zdatná Angela Merkelová.

Vzhledem k současnému stavu preferencí jednotlivých stran není jasné, jaká bude po volbách uzavřena vládní koalice. Původně očekávaná vláda CDU/CSU a FDP už zdaleka nemusí mít parlamentní většinu a tak se otevírají dveřka i pro velkou koalici s SPD. Tu však odmítá Merkelová. V případě, že by SPD nakonec skončila v opozici, čeká jí téměř jistě opětovné a postupné získávání ztracených pozic v jednotlivých spolkových zemích a tím i ve Spolkové radě. Zůstává pak jen otázkou času, kdy se vrátí zpátky do vlády.

Lukáš Kaucký
předseda KR MSD Praha

CDU/CSU předně hraje na podporu podnikání a snižování daní. Odmítá přitom zavedení rovné daně, neboť by to bylo podle největší německé pravicové strany příliš „drsné“ řešení, zatímco naše největší pravicová strana ODS,

(Výše otištěný článek byl napsán v době předvolební kampaně. Pro úplnost uvádíme výsledky voleb v Německu před volbami v Drážďanech.)

Indiáni na Bílé Hlíně

V sobotu 20. srpna se v Bílé Hlíně u Mnichova Hradiště konalo odpoledne pro děti i rodiče plné her a zábavy. S nápadem uspořádat na konci srpna den pro děti jako rozloučení s prázdninami přišli již před čtyřmi lety sociální demokraté z MO ČSSD Bílá Hlína. Tato akce si našla již své stálé návštěvníky a příznivce, hlavně mezi dětmi, kteří jsou z bohatého a nápaditého programu vždy nadšené. Organizátoři se každým rokem snaží vymyslet originální program. Při letošním loučení s prázdninami se okolí hájovny pod Bílou Hlínou proměnilo v indiánskou vesničku s pravým totemem, indiánskými obydlími a samozřejmě indiány. Asi šedesát dětských návštěvníků dostalo při příchodu čelenky a náhrdelníky. Malí indiáni si mohli vyzkoušet např. rýžování zlata, střelbu z luku, jízdu na koni, hod šiškami na cíl, chůzi na chůdách, prohlédnout si zákoutí s dravými ptáky a také se pomalovat indiánskými barvami. Došlo také na hledání zakopaného pokladu. Zpestřením odpoledne byla ukázka hasičské techniky Sboru dobrovolných hasičů z Kláštera Hradiště nad Jizerou. Přestože s indiánskou tematikou moc nesouvisela, vzbudila velký zájem.

Všem, kteří se zasloužili o vydařenou odpoledne a o spokojené úsměvy na tvářích dětí

Indiánský den pro děti se povedl

i dospělých patří velký dík. Kromě sponzorů patří poděkování i organizátorům, kteří vše připravovali s obrovským nadšením: Jaromíru Jermářovi a okresní organizaci ČSSD v Mladé Boleslavi, Janu Hamáčkovi, Robinovi Povšíkovi, Janu Cihlářovi, Petrovi Dolínkovi, Josefíně Nebeské z klubu Mladých sociálních demokratů a dalším.

Myslím, že takových akcí, na kterých se děti baví společně se svými rodiči a setkávají se lidé z okolí, není nikdy dost. Na Bílé Hlíně to vědí, proto třeba za rok na shledanou.

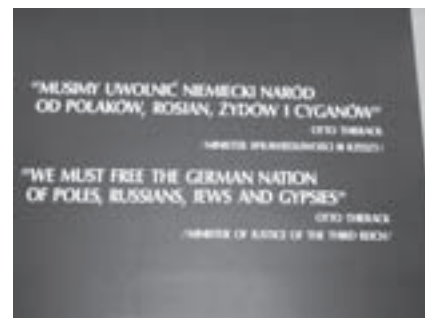
Šárka Bencová
MO ČSSD Bílá Hlína

Mladí sociální demokraté se podíleli na organizaci řady dětských dnů

Sociální demokraté nezapomněli

V letošním roce je tomu šedesát let, co skončila 2. světová válka a s ní asi i nejstinnější stránka lidských dějin. V dnešní době si lidé umějí jen těžko představit zločiny spáchané na nevinných lidech, či celkem 58 milionů zbytečně zmařených lidských životů. Sociální demokraté jsou si vědomi rizik souvisejících s ignorováním či zapomináním některých historických faktů. Na toto období nesmí být nikdy zapomenuto. Neustále musíme lidem připomínat tyto události, jen tak můžeme v budoucnu zabránit restaurování myšlenek nacismu či dokonce opakování zločinů, které byly za 2. světové války spáchány. Proto jsme o minulém víkendy připravili pro širší veřejnost v našem kraji připomínkovou cestu do největšího nacistického koncentračního tábora v Osvětimi.

Deska umístěná na zdi koncentračního tábora

Už během cesty byla přibližně padesátka účastníků seznámena s historickými fakty týkajícími se holocaustu. Po příjezdu do Osvětimi čekala na účastníky asi tři a půl hodiny dlouhá cesta do více než šedesát let staré historie. Většina účastníků jen s mrazením v zádech a se strnulými výrazy krok za krokem procházela místy, kde se odehrávaly dnes již nepochopitelné krutosti. Popraviště, plynové komory či krematorium pohno i s tou nejotrkanější povahou. Zoufalství a připomínka smrti zde vyzařuje snad z každého kousku zdi. Bylo zajímavé sledovat mladé lidi, jak v grimasách prožívají to, co se v těchto místech odehrálo. V tu chvíli jsem si uvědomil, že je správné zejména mladým tyto události neustále připomínat. Jsem přesvědčen, že mladí lidé, kteří se víkendové akce zúčastnili, rozhodně do svých školních sešitů hákové kříže malovat nebudou a věřím, že společně se staršími již nebudou jen lhostejně přihlížet pochodům neonacistů ve svých městech.

Učíme společně všechno, aby se v budoucnosti neopakovaly zločiny spáchané nacisty, aby krev obětí nebyla prolita zbytečně.

Jaroslav Špaček
místopředseda MSD

V ý z v a . . .

Vážení přátelé,

věřím, že jste zaregistrovali určité změny v pořádání vzdělávacích seminářů MSD. Od června tohoto roku dělíme vzdělávací akce podle toho, kdo je připravuje, na ústřední a krajské. Akce pořádané ústředím musí splňovat předsednictvem MSD daná kritéria, která zajistí jejich kvalitu a lepší časové a místní rozmístění. Ty jsou poté doplněny o akce pořádané jednotlivými kluby a KR MSD. Vzhledem k tomu, že již připravujeme harmonogram akcí na rok 2006 a zároveň se blíží termín podávání grantů, potřebujeme znát v dostatečném předstihu vaše záměry a vize. Proto, pokud máte zájem v příštím roce připravit nějakou sportovní, společenskou či vzdělávací akci, zašlete prosím nejdéle do 7. října 2005 na ÚS MSD vyplněný formulář „Žádost o přidělení dotací ÚS MSD“, který je volně k dispozici v dokumentech na www.mladi.cz.

S poděkováním

Jaroslav Špaček, místopředseda MSD

Zahraníční aktivity MSD – léto 2005

Rostoucí zájem našich členů o semináře a další zahraniční aktivity je velice potěšující. Přesto neváhejte se hlásit; jak vám potvrdí níže uvedení účastníci mezinárodních akcí MSD, stojí to opravdu za to!

- 10.-12. 6. sjezd německých kolegů z organizace JUSOS v Lipsku, MSD reprezentovali Lucie Svobodová a Tomáš Buka.
- 1.-3. 7. proběhlo letní setkání MSD, kterého se zúčastnili i naši západoslovanští přátelé – nejen (jak je dobrým zvykem) slovenští mladí sociální demokraté, ale i mladí socialisté z jižního Polska, z organizace FMS!!!
- 26. 7.-1. 8. konečně dlouho očekávaná největší letošní mezinárodní akce mladých socialistů: letní tábor ECOSY! Ač naše výprava byla komornější než v předchozích letech, přesto myslím jsme MSD i naši zemi celkově dobře reprezentovali ;-) Členy expedice byli: Jan „Cigi“ Cihlár, A-nita Čechová, Seija Čechová, Petr Dolínek, Jan Hamáček, Václav Klusák, Josefína Nebeská, Marek Německý, Kateřina Peštová a Jan Pšikal.

- 13.-21. 8. se uskutečnil v německém Werftpfuhlu další ze seminářů ECOSY, tentokrát s názvem: „Budujeme společně sociální Evropu“. Naším zástupcem byl Petr Kalvach.
- 18.-21. 8., to byl termín tradičního letního setkání slovenských MSD. V duchu našich nadstandardních vztahů, početná skupina českých MSD oplátila slovenským přátelům jejich návštěvu na našem letním setkání: Radek Augustin, Břenda, Jiří Bůžek, Marek Dvorský, Jiří Kunc, Hana Moskalíková, František Střída, Tonda Štěpánek, Marek Šváb a Petr Vejbor.
- 19.-22. 8. se Radim Lauko, Marek Německý, Jiří Srba a Martin Štoll zúčastnili konference zaměřené na širší střední Evropu a utužili výborné česko-polské vztahy. Konference, připravená kolegy z FMS a ukrajinskými mladými socialisty, proběhla zčásti v jihopolském Rzeszowě, zčásti v ukrajinském Lvově.

V nejbližších měsících se uskuteční několik dalších mezinárodních seminářů – regionálních i celoevropských, pořádaných střešní organizací evropských mladých socialistů ECOSY. Rád bych zde ale podtrhl letní festival IUSY, obrovské celosvětové střešní organizace mladých socialistů. Letní festival se koná jednou za tři roky (vzpomínáte na ten poslední v Řecku?-) a tradičně se ho účastní asi 7 000 mladých lidí z více než 100 zemí všech kontinentů. Pro letní festival bude připraven moderní univerzitní areál středomořského španělského města Alicante. Termín byl určen na 18.-23. července 2006, neváhejte si už teď zarezervovat čas ve svém kalendáři!

Václav Klusák
zahraniční tajemník MSD

Děšť nás nezlomil

O víkendu 1. až 3. července 2006 se v areálu Sečské přehrady v Pardubickém kraji uskutečnilo tradiční letní setkání Mladých sociálních demokratů. Počasí nám tento rok příliš nepřálo. Už páteční příjezd všech účastníků byl doprovázen vydatným deštěm, který pokračoval až do sobotního dopoledne a ani poté nic nenavědčovalo probíhajícímu letnímu období. Větru dešti jsme tak „poručili“ až v neděli, kdy kemp oficiálně končil.

I přes již zmíněné nepříznivé počasí Letní kemp nabídl účastníkům rozmanité možnosti vyžití. Vedle besed se zajímavými hosty, mezi kterými nechyběl předseda vlády ČR Jiří Paroubek či ministr financí Bohuslav Sobotka, byly pro zájemce připraveny workshopy s tématy jako EU granty a dotace (regionální politika apod.), domácí násilí či MSD dnes a zítra. Pro sportovně nakloněné členy byla k dispozici posilovna, ping-pongové stoly či volejbalový a fotbalový turnaj. Samozřejmě ani letos nechyběl výlet za okolními památkami: Volba padla na nedaleký zámek Žleby, který se paradoxně nenachází v kraji Pardubickém, ale ve Středočeském.

Pokud bych se měl věnovat besedám s hosty, asi nejvíce mě zaujala beseda ze sobotního dopoledne s ministrem financí Bohuslavem Sobotkou. Beseda začala již v deset hodin dopoledne, což bylo vzhledem k pátečnímu dlouhotrvajícímu „seznamovacímu“ večeru pro mnohé poněkud náročné, přesto se drtivá většina účastníků této besedy zúčastnila. Největší zajímavostí pak bylo několik věcných připomínek a návrhů od našich členů, které ministra oslovily a bude je dále prosazovat, ať už v programu ČSSD nebo ve vládě. Vedle další besedy s ministrem pro místní rozvoj Radko Martínkem či s místopředsedy ČSSD Starcem a Vaňhovou nemohu nezmínit besedu s premiérem Jiřím Paroubkem, která byla pro mnoho účastníků vrcholem celého víkendu.

Nejenom besedy však byly na Letním setkání přínosem. Jsem přesvědčen, že všechny připravené workshopy splnily svůj cíl. Tedy aby se účastník dozvěděl něco nového a aby se v rámci skupiny pokusil vymyslet nové řešení diskutovaného problému. Rád bych touto cestou poděkoval všem, kteří se na jejich přípravě podíleli.

Závěrem mohu konstatovat, že i přes nepřízeň počasí se letošní letní kemp povedl. Doufám, že si jeho účastníci stejně jako já odvezli domů nové zkušenosti a vědomosti, nebo si alespoň trochu odpočinuli od běžných starostí. Fotografie z tohoto kempu jsou k vidění na internetových stránkách Mladých sociálních demokratů www.mladi.cz.

Jaroslav Špaček
místopředseda MSD pro akce

Go nás čeká...

Letní prázdniny jsou za námi a vše se vrací do normálních kolejí. To se týká i Mladých sociálních demokratů: po dvouměsíční odmlce, kdy byly vzdělávací semináře nahrazeny různými typy letních setkání, opět nastala doba víkendového vzdělávání MSD.

Na přelomu září a října se v Ústí nad Labem uskuteční seminář na téma Sociální stát a globalizace. Mezi přednášejícími jsou ministr práce a sociálních věcí Zdeněk Škromach, předseda hospodářského výboru PSP ČR Josef Hojdar a předseda iurokomisaf Vladimír Špidla. Na večer je připravena prohlídka hradu Střekov.

Na 28. až 30. října připravujeme v Příbrami seminář na téma Ekonomické otázky versus politické systémy.

Začátkem listopadu proběhne mezinárodní seminář na téma Sociální systém u nás a v Německu, který je určen pro ženy a dívky z obou zemí. Konec měsíce pak bude ve znamení závěrečné části tříletného cyklu seminářů na téma Blízký východ. Každý seminář byl připraven jako samostatný blok, proto se můžete přihlásit i přes neúčast v předchozích dvou blocích.

Kromě výše jmenovaných probíhají nadále semináře připravené s nadací Fridrich Ebert Stiftung, jejichž termíny konání naleznete v harmonogramu akcí na našich stránkách.

Témata byla vybrána na základě ankety, která proběhla počátkem června tohoto roku. Pokud se na vaše téma nedostalo, nezapomínejte, zcela jistě se objeví v harmonogramu akcí na příští rok. Pro případ, že jste žádná téma v rámci ankety nenavrhli a v současnosti myslíte, že je pro nás důležité a mnou opomíjené, napište mi jej prosím na speciální zřízení email: msd.akce@seznam.cz.

Věřím, že nebudete lhotejně k dění v MSD a došlých námětů bude dostatek.

Jaroslav Špaček, místopředseda pro akce